Aristofane
LE NUVOLE

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ

’Ιοὺ ἰού·

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆ α τῶν νυκτῶν ὅσον·

ἀπέραντον. Οὐδέποθ’ ἡ έρα γενήσεται ;

Καὶ ὴν πάλαι γ’ ἀλεκτρυόνος ἤκουσ’ ἐγώ.

Οἱ δ’ οἰκέται ῥέγκουσιν. Ἀλλ’ οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.

Ἀπόλοιο δῆτ’, ὦ πόλε ε, πολλῶν οὕνεκα,

ὅτ’ οὐδὲ κολάσ’ ἔξεστί οι τοὺς οἰκέτας.

Ἀλλ’ οὐδ’ ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας

ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται

ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλη ένος.

Ἀλλ’ εἰ δοκεῖ, ῥέγκω εν ἐγκεκαλυ ένοι.

Ἀλλ’ οὐ δύνα αι δείλαιος εὕδειν δακνό ενος

ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν

διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν δὲ κό ην ἔχων

ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται

ὀνειροπολεῖ θ’ ἵππους. Ἐγὼ δ’ ἀπόλλυ αι

ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας·

οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. Ἅπτε παῖ λύχνον

κἄκφερε τὸ γρα ατεῖον, ἵν’ ἀναγνῶ λαβὼν

ὁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσω αι τοὺς τόκους.

Φέρ’ ἴδω, τί ὀφείλω ; Δώδεκα νᾶς Πασίᾳ.

Τοῦ δώδεκα νᾶς Πασίᾳ ; Τί ἐχρησά ην ;

῝Οτ’ ἐπριά ην τὸν κοππατίαν. Οἴ οι τάλας,

εἴθ’ ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλ ὸν λίθῳ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Φίλων, ἀδικεῖς. ’Ελαυνε τὸν σαυτοῦ δρό ον.

Στ. Τοῦτ’ ἐστὶ τουτὶ τὸ κακὸν ὅ ’ ἀπολώλεκεν·

ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.

Φε. Πόσους δρό ους ἐλᾷ τὰ πολε ιστήρια ;

Στ. ’Ε ὲ ὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ’ ἐλαύνεις δρό ους.

Ατὰρ τί χρέος ἔβα ε ετὰ τὸν Πασίαν ;

Τρεῖς ναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀ εινίᾳ.

Φε. ’Απαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

Στ. Ἀλλ’ ὦ έλ’ ἐξήλικας ἐ έ γ’ ἐκ τῶν ἐ ῶν,

ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα χἄτεροι τόκου

ἐνεχυράσεσθαί φασιν.

Φε. ’Ετεόν, ὦ πάτερ,

τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ’ ὅλην ;

Στ. Δάκνει έ τις δή αρχος ἐκ τῶν στρω άτων.

Φε. ’Εασον ὦ δαι όνιε καταδαρθεῖν τί ε.

Στ. Σὺ δ’ οὖν κάθευδε. Τὰ δὲ χρέα ταῦτ’ ἴσθ’ ὅτι

εἰς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.

Φεῦ.

Εἴθ’ ὤφελ’ ἡ προ νήστρι’ ἀπολέσθαι κακῶς

ἥτις ε γῆ ’ ἐπῆρε τὴν σὴν ητέρα·

ἐ οὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος

ἐ οὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,

εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κεί ενος,

βρύων ελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στε φύλοις.

Ἔπειτ' ἔγη α Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους

ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεως,

σε νήν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρω ένην.

Ταύτην ὅτ' ἐγά ουν, συγκατεκλινό ην ἐγὼ

ὄζων τρυγός, τρασιᾶς, ἐρίων, περιουσίας,

ἡ δ' αὖ ύρου, κρόκου, καταγλωττισ άτων,

δαπάνης, λαφυγ οῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.

Οὐ ὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα,

ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰ άτιον δεικνὺς τοδὶ

πρόφασιν ἔφασκον· ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.

ΟΙΚΕΤΗΣ

Ἔλαιον ἡ ῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.

Στ. Οἴ οι. Τί γάρ οι τὸν πότην ἧπτες λύχνον ;

Δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς.

Οἰ. Διὰ τί δῆτα κλαύσο αι ;

Στ. Ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.

Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσί,

ἐ οί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τἀγαθῇ,

περὶ τοὐνό ατος δὴ 'ντεῦθεν ἐλοιδορού εθα.

ἡ ὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνο α,

Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην,

ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέ ην Φειδωνίδην.

Τέως ὲν οὖν ἐκρινό εθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ

κοινῇ ξυνέβη εν κἀθέ εθα Φειδιππίδην.

Τοῦτον τὸν υἱὸν λα βάνουσ' ἐκορίζετο·

ὅταν σὺ έγας ὢν ἄρ ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,

ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ' ἔχων ἐγὼ δ' ἔφην·

ὅταν ὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ φελλέως,

ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνη ένος.

Ἀλλ' οὐκ ἐπείθετο τοῖς ἐ οῖς οὐδὲν λόγοις,

ἀλλ' ἵππερόν ου κατέχεεν τῶν χρη άτων.

Νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ

ίαν ηὗρον ἀτραπὸν δαι ονίως ὑπερφυᾶ,

ἣν ἢν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσο αι.

Ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλο αι.

Πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραι ι ; Πῶς ;

Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον.

Φε. Τί, ὦ πάτερ ;

Στ. Κύσον ε καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Φε. Ἰδού. Τί ἐστιν ;

Στ. Εἰπέ οι, φιλεῖς ἐ έ ;

Φε. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.

Στ. Μή οι γε τοῦτον ηδα ῶς τὸν ἵππιον·

οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός οι τῶν κακῶν.

Ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας ' ὄντως φιλεῖς,

ὦ παῖ, πιθοῦ.

Φε. Τί οὖν πίθω αι δῆτά σοι ;

Φε. Τί οὖν πιθω αι δῆτά σοι ;

Στ. Ἔκτρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους

καὶ   άνθαν’ ἐλθὼν ἃν ἐγὼ παραινέσω.

Φε. Λέγε δή, τί κελεύεις ;

Στ. Καί τι πείσει ;

Φε. Πείσο αι,

νὴ τὸν Διόνυσον.

Στ. Δεῦρό νυν ἀπόβλεπε.

Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τοἰκίδιον ;

Φε. Ὁρῶ. Τί οὖν τοῦτ’ ἐστὶν ἐτεόν, ὦ πάτερ ;

Στ. Ψυχῶν σοφῶν τοῦτ’ ἐστὶ φροντιστήριον.

Ἐνταῦθ’ ἐνοικοῦσ’ ἄνδρες οἳ τὸν οὐρανὸν

λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεύς,

κἄστιν περὶ ἡ ᾶς οὗτος, ἡ εῖς δ’ ἄνθρακες.

Οὗτοι διδάσκουσ’, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,

λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.

Φε. Εἰσὶν δὲ τίνες ;

Στ. Οὐκ οἶδ’ ἀκριβῶς τοὔνο α.

Μερι νοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.

Φε. Αἰβοῖ, πονηροί γ’, οἶδα. Τοὺς ἀλαζόνας,

τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,

ὧν ὁ κακοδαί ων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.

Στ. Ἤ ἤ, σιώπα. Μηδὲν εἴπῃς νήπιον.

Ἀλλ’ εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,

τούτων γενοῦ   οι, σχασά ενος τὴν ἱππικήν.

Φε. Οὐκ ἂν   ὰ τὸν Διόνυσον εἰ δοίης γέ   οι

τοὺς Φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας.

Στ. Ἴθ’, ἀντιβολῶ σ’, ὦ φίλτατ’ ἀνθρώπων ἐ οί,

ἐλθὼν διδάσκου.

Φε. Καὶ τί σοι   αθήσο αι ;

Στ. Εἶναι παρ’ αὐτοῖς φασὶν ἄ φω τὼ λόγω,

τὸν κρείττον’, ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα.

Τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,

νικᾶν λέγοντά φασι τἀδικώτερα.

Ἢν οὖν   άθῃς   οι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,

ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν

οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ’ ἂν ὀβολὸν οὐδενί.

Φε. Οὐκ ἂν πιθοί ην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν

τοὺς ἱππέας τὸ χρῶ α διακεκναισ ένος.

Στ. Οὐκ ἄρα   ὰ τὴν Δή ητρα τῶν γ’ ἐ ῶν ἔδει

οὔτ’ αὐτὸς οὔθ’ ὁ ζύγιος οὔθ’ ὁ σα φόρας,

ἀλλ’ ἐξελῶ σ’ εἰς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

Φε. Ἀλλ’ οὐ περιόψεταί   ’ ὁ θεῖος Μεγακλέης

ἄνιππον. Ἀλλ’ εἴσει ι, σοῦ δ’ οὐ φροντιῶ.

Στ. Ἀλλ’ οὐδ’ ἐγὼ   έντοι πεσών γε κείσο αι,

ἀλλ’ εὐξά ενος τοῖσιν θεοῖς διδάξο αι

αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.

Πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσ ων καὶ βραδὺς

λόγων ἀκριβῶν σκινδαλά ους   αθήσο αι ;

’Ιτητέον. Τί ταῦτ’ ἔχων στραγγεύο αι

ἀλλ’ οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν ; Παῖ, παιδίον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

Βάλλ’ εἰς κόρακας. Τίς ἐσθ’ ὁ κόψας τὴν θύραν ;

Στ. Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.

Μα. Ἀ αθής γε νὴ Δί’, ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα

ἀπερι ερί νως τὴν θύραν λελάκτικας

καὶ φροντίδ’ ἐξή βλωκας ἐξηυρη ένην.

Στ. Σύγγνωθί   οι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶν τῶν ἀγρῶν.

Ἀλλ’ εἰπέ   οι τὸ πρᾶγ α τοὐξη βλω ένον.

Μα. Ἀλλ’ οὐ θέ ις πλὴν τοῖς   αθηταῖσιν λέγειν.

Στ. Λέγε νυν ἐ οὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ

ἥκω   αθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.

Μα. Λέξω, νο ίσαι δὲ ταῦτα χρὴ   υστήρια.

Ἀνήρετ’ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης

ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν

ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.

Στ. Πῶς δῆτα διε έτρησε ;

’́

Μα. Δεξιώτατα.

Κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν

ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε,

κᾆτα ψυχείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.

Ταύτας ὑπολύσας ἀνε έτρει τὸ χωρίον.

Στ. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Μα. Τί δῆτ’ ἄν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους

φρόντισ α ;

Στ. Ποῖον ; Ἀντιβολῶ, κάτειπέ   οι.

Μα. Ἀνήρετ’ αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος

ὁπότερα τὴν γνώ ην ἔχοι, τὰς ἐ πίδας

κατὰ τὸ στό ’ ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον.

Στ. Τί δῆτ’ ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐ πίδος ;

Μα. Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐ πίδος

στενόν, διὰ λεπτοῦ δ’ ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν

βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου·

ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκεί ενον

τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύ ατος.

Στ. Σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐ πίδων.

Ὦ τρισ ακάριος τοῦ διεντερεύ ατος.

Ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην

ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐ πίδος.

Μα. Πρῴην δέ γε γνώ ην   εγάλην ἀφῃρέθη

ὑπ’ ἀσκαλαβώτου.

Στ. Τίνα τρόπον ; Κάτειπέ   οι.

Μα. Ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς

καὶ τὰς περιφοράς, εἶτ’ ἄνω κεχηνότος

ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.

Στ. Ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.

Μα. Ἐχθὲς δέ γ’ ἡ ῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.
Στ. Εἶέν. Τί οὖν πρὸς τἄλφιτ’ ἐπαλα ήσατο ;
Μα. Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κά ψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβών,
ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰ άτιον ὑφείλετο.
Στ. Τί δῆτ’ ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυ άζο εν ;
Ἄνοιγ’ ἄνοιγ’ ἀνύσας τὸ φροντιστήριον
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά   οι τὸν Σωκράτη.
Μαθητιῶ γάρ. Ἀλλ’ ἄνοιγε τὴν θύραν.
Ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία ;
Μα. Τί ἐθαύ ασας ; Τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι ;
Στ. Τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς.
Ἀτὰρ τί ποτ’ εἰς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοι ;
Μα. Ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.
Στ. Βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. Μή νυν τοῦτό γ’ ἔτι φροντίζετε·
ἐγὼ γὰρ οἶδ’ ἵν’ εἰσὶ   εγάλοι καὶ καλοί.
Τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ’ ἐγκεκυφότες ;
Μα. Οὗτοι δ’ ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
Στ. Τί δῆθ’ ὁ πρωκτὸς εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπει ;
Μα. Αὐτὸς καθ’ αὑτὸν ἀστρονο εῖν διδάσκεται.
Ἀλλ’ εἴσιθ’, ἵνα   ὴ ’κεῖνος ὑ ῖν ἐπιτύχῃ.
Στ. Μήπω γε   ήπω γ’, ἀλλ’ ἐπι εινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγ άτιον ἐ όν.
Μα. Ἀλλ’ οὐχ οἷόν τ’ αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.
Στ. Πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ’ ἐστίν ; Εἰπέ   οι.
Μα. Ἀστρονο ία   ὲν αὑτηί.

Στ. Τουτὶ δὲ τί ;
Μα. Γεω ετρία.
Στ. Τοῦτ’ οὖν τί ἐστι χρήσι ον ;
Μα. Γῆν ἀνα ετρεῖσθαι.
Στ. Πότερα τὴν κληρουχικήν ;
Μα. Οὔκ, ἀλλὰ τὴν σύ πασαν.
Στ. ἀστεῖον λέγεις·
τὸ γὰρ σόφισ α δη οτικὸν καὶ χρήσι ον.
Μα. Αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ’Ορᾷς ;
Αἵδε   ὲν Ἀθῆναι.
Στ. Τί σὺ λέγεις ; Οὐ πείθο αι,
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθη ένους.
Μα. Ὡς τοῦτ’ ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
Στ. Καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσίν, οὑ οἱ δη όται ;
Μα. Ἐνταῦθ’ ἔνεισιν. Ἡ δέ γ’ Εὔβοι’, ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ παρατέταται   ακρὰ πόρρω πάνυ.
Στ. Οἶδ’· ὑπὸ γὰρ ἡ ῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
Ἀλλ’ ἡ Λακεδαί ων ποῦ ’στίν ;

Μα. Ὅπου ’στίν ; Αὑτηί.

Στ. Ὡς ἐγγὺς ἡ ῶν. Τοῦτο εταφροντίζετε,

ταύτην ἀφ' ἡ ῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.

Μα. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε.

Στ. Νὴ Δί', οἰ ώξεσθ' ἄρα.

Φέρε τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρε άθρας ἀνήρ ;

Μα. Αὑτός.

Στ. Τίς αὐτός ;

Μα. Σωκράτης.

Στ. Ὦ Σωκράτης.

ἴθ' οὗτος ἀναβόησον αὐτόν οι έγα.

Μα. Αὐτὸς ὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ οι σχολή.

Στ. Ὦ Σώκρατες,

ὦ Σωκρατίδιον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τί ε καλεῖς, ὦφή ερε ;

Στ. Πρῶτον ὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ οι.

Σω. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Στ. Ἔπειτ' ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,

ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ ;

Σω. Οὐ γὰρ ἄν ποτε

ἐξηῦρον ὀρθῶς τὰ ετέωρα πράγ ατα

εἰ ὴ κρε άσας τὸ νόη α καὶ τὴν φροντίδα,

λεπτὴν κατα είξας εἰς τὸν ὅ οιον ἀέρα.

Εἰ δ' ὢν χα αὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,

οὐκ ἄν ποθ' ηὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ

ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκ άδα τῆς φροντίδος.

Πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδα α.

Στ. Τί φῄς ;

Ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκ άδ' εἰς τὰ κάρδα α ;

Ἴθι νυν κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐ έ,

ἵνα ε διδάξῃς ὧνπερ ἕνεκ' ἐλήλυθα.

Σω. Ἦλθες δὲ κατὰ τί ;

Στ. Βουλό ενος αθεῖν λέγειν·

ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων

ἄγο αι, φέρο αι, τὰ χρή ατ' ἐνεχυράζο αι.

Σω. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενό ενος ;

Στ. Νόσος ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν.

Ἀλλά ε δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,

τὸν ηδὲν ἀποδιδόντα. Μισθὸν δ' ὅντιν' ἂν

πράττῃ ', ὀ οῦ αί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.

Σω. Ποίους θεοὺς ὀ εῖ σύ ; Πρῶτον γὰρ θεοὶ

ἡ ῖν νό ισ ' οὐκ ἔστι.

Στ. Τῷ γὰρ ὅ νυτε ;

Σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ ;

Σω. Βούλει τὰ θεῖα πράγ ατ' εἰδέναι σαφῶς

ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ;

Στ. Νὴ Δί', εἴπερ ἐστί γε.

Σω. Καὶ συγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν εἰς λόγους,

ταῖς ἡ ετέραισι δαί οσιν ;

Στ. Μάλιστά γε.

Σω. Κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκί ποδα.

Στ. ’Ιδού, κάθη αι.

Σω. Τουτονὶ τοίνυν λαβὲ

τὸν στέφανον.

Στ. Ἐπὶ τί στέφανον ; Οἴ οι, Σώκρατες,

ὥσπερ   ε τὸν Ἀθά ανθ’ ὅπως   ὴ θύσετε.

Σω. Οὔκ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελου ένους

ἡ εῖς ποιοῦ εν.

Στ. Εἶτα δὴ τί κερδανῶ ;

Σω. Λέγειν γενήσει τρῖ   α, κρόταλον, παιπάλη.

Ἀλλ’ ἔχ’ ἀτρε εί.

Στ. Μὰ τὸν Δί’ οὐ ψεύσει γέ   ε·

καταπαττό ενος γὰρ παιπάλη γενήσο αι.

Σω. Εὐφη εῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ἐπακούειν.

Ὦ δέσποτ’ ἄναξ, ἀ έτρητ’ Ἀήρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν   ετέωρον,

λα πρός τ’ Αἰθήρ, σε ναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντησικέραυνοι,

ἄρθητε, φάνητ’, ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ   ετέωροι.

Στ. Μήπω,   ήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξω αι,   ὴ καταβρεχθῶ.

Τὸ δὲ   ηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐ ὲ τὸν κακοδαί ον’ ἔχοντα.

Σω. ’Ἔλθετε δῆτ’, ὦ πολυτί ητοι Νεφέλαι, τῷδ’ εἰς ἐπίδειξιν·

εἴτ’ ἐπ’ ’Ολύ που κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,

εἴτ’ Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύ φαις,

εἴτ’ ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε πρόχοισιν,

ἢ Μαιῶτιν λί νην ἔχετ’ ἢ σκόπελον νιφόεντα Μί αντος·

ὑπακούσατε δεξά εναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

ΧΟΡΟΣ Ἀέναοι Νεφέλαι,

ἀρθῶ εν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον

πατρὸς ἀπ’ Ὠκεανοῦ βαρυαχέος

ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἔπι

δενδροκό ους, ἵνα

τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώ εθα

καρπούς τ’ ἀρδο έναν ἱερὰν χθόνα

καὶ ποτα ῶν ζαθέων κελαδή ατα

καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρο ον·

ὄ   α γὰρ αἰθέρος ἀκά ατον σελαγεῖται

  αρ αρέαισιν αὐγαῖς.

Ἀλλ’ ἀποσεισά εναι νέφος ὄ βριον

ἀθανάτας ἰδέας ἐπιδώ εθα

τηλεσκόπῳ ὄ   ατι γαῖαν.

Σω. Ὦ   έγα σε ναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ   ου καλέσαντος.

’Ἤισθου φωνῆς ἅ α καὶ βροντῆς   υκησα ένης θεοσέπτου ;

Στ. Καὶ σέβο αί γ’, ὦ πολυτί ητοι, καὶ βούλο αι ἀνταποπαρδεῖν

πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρα αίνω καὶ πεφόβη αι.

Κεἰ θέ ις ἐστίν, νυνί γ’ ἤδη, κεἰ   ὴ θέ ις ἐστί, χεσείω.

Σω. Οὐ   ὴ σκώψει   ηδὲ ποιήσεις ἅπερ οἱ τρυγοδαί ονες οὗτοι,

ἀλλ’ εὐφή ει·   έγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σ ῆνος ἀοιδαῖς.

Χο. Παρθένοι ὀ βροφόροι,

ἔλθω εν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν

Κέκροπος ὀψό εναι πολυήρατον·
οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
  υστοδόκος δό ος
ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται·
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρή ατα,
ναοί θ' ὑψερεφεῖς καὶ ἀγάλ ατα,
καὶ πρόσοδοι   ακάρων ἱερώταται
εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε
παντοδαπαῖσιν ὥραις,
ἦρί τ' ἐπερχο ένῳ Βρο ία χάρις
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσ ατα
καὶ   οῦσα βαρύβρο ος αὐλῶν.
Στ. Πρὸς τοῦ Διός, ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἴσ', ὦ Σώκρατες, αὗται
αἱ φθεγξά εναι τοῦτο τὸ σε νόν ; Μῶν ἡρῷναί τινές εἰσιν ;
Σω. Ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι,   εγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς,
αἵπερ γνώ ην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡ ῖν παρέχουσιν
καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν.
Στ. Ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγ ' ἡ ψυχή   ου πεπότηται
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν
καὶ γνω ιδίῳ γνώ ην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
ὥστ' εἴ πως ἐστίν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπιθυ ῶ.
Σω. Βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας
ἡσυχῇ αὐτάς.
Στ. Φέρε ποῦ ; Δεῖξον.
Σω. Χωροῦσ' αὗται πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὗται πλάγιαι.
Στ. Τί τὸ χρῆ α ;
Ὡς οὐ καθορῶ.
Σω. Παρὰ τὴν εἴσοδον.
Στ. Ἤδη νυνὶ   όλις οὕτως.
Σω. Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ   ὴ λη ᾷς κολοκύνταις.
Στ. Νὴ Δί' ἔγωγ'. Ὀ πολυτί ητοι· πάντα γὰρ ἤδη κατέχουσιν.
Σω. Ταύτας   έντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδεις οὐδ' ἐνό ιζες ;
Στ. Μὰ Δί', ἀλλ' ὁ ίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγού ην καὶ καπνὸν εἶναι.
Σω. Οὐ γὰρ   ὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς,
Θουριο άντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκο ήτας·
κυκλίων τε χορῶν ᾀσ ατοκά πτας, ἄνδρας   ετεωροφένακας,
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας   ουσοποοῦσιν.
Στ. Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπταίγλαν δάϊον ὁρ άν,
πλοκά ους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ πρη αινούσας τε θυέλλας,
εἶτ' ἀερίας διεράς γα ψούς τ' οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς
ὄ βρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν νεφελᾶν· εἶτ' ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
κεστρᾶν τε άχη   εγαλᾶν ἀγαθᾶν κρέα τ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν.
Σω. Διὰ   έντοι τάσδ'. Οὐχὶ δικαίως ;
Στ. Λέξον δή   οι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν ;
Οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται.
Σω. Φέρε, ποῖαι γάρ τινές εἰσιν ;
Στ. Οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπτα ένοισιν,

κοὐχὶ γυναιξίν,   ἀ Δί', οὐδ' ὁτιοῦν· αὗται δὲ ῥῖνας ἔχουσιν.

Σω. Ἀπόκριναί νυν ἅττ' ἂν ἔρω αι.

Στ. Λέγε νυν ταχέως ὅτι βούλει.

Σω. Ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην κενταύρῳ ὁ οίαν

ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ ;

Στ. Νὴ Δί' ἔγωγ'. Εἶτα τί τοῦτο ;

Σω. Γίγνονται πάνθ' ὅτι βούλονται· κᾆτ' ἢν   ὲν ἴδωσι κο ήτην

ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου,

σκώπτουσαι τὴν   ανίαν αὐτοῦ κενταύροις ᾔκασαν αὑτάς.

Στ. Τί γὰρ ἢν ἅρπαγα τῶν δη οσίων κατίδωσι Σί ωνα, τί ί!ὕδρῶσιν ;

Σω. Ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης ἐγένοντο.

Στ. Ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεώνυ ον αὗται τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδοῦσαι,

ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

Σω. Καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.

Στ. Χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ,

οὐρανο ήκη ῥήξατε κἀ οὶ φωνήν, ὦ πα βασίλειαι.

Χο. Χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φιλο ούσων.

Σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε πρὸς ἡ ᾶς ὅτι χρῄζεις·

οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαι εν τῶν νῦν   ετεωροσοφιστῶν

πλὴν ἢ Προδίκῳ, τῷ   ὲν σοφίας καὶ γνώ ης οὕνεκα, σοὶ δὲ

ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὠφθαλ ὼ παραβάλλεις

κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει κἀφ' ἡ ῖν σε νοπροσωπεῖς.

Στ. Ὦ Γῆ, τοῦ φθέγ ατος, ὡς ἱερὸν καὶ σε νὸν καὶ τερατῶδες.

Σω. Αὗται γάρ τοι   όναι εἰσὶ θεαί, τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος.

Στ. 'Ο Ζεὺς δ' ὑ ῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, Οὐλύ πιος οὐ θεός ἐστιν ;

Σω. Ποῖος Ζεύς ; Οὐ   ὴ ληρήσεις. Οὐδ' ἐστὶ Ζεύς.

Στ. Τί λέγεις σύ ;

Ἀλλὰ τίς ὕει ; Τουτὶ γὰρ ἔ οιγ' ἀπόφηναι πρῶτον ἁπάντων.

Σω. Αὗται δήπου·   εγάλοις δέ σ' ἐγὼ ση είοις αὐτὸ διδάξω.

Φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ νεφελῶν ὕοντ' ἤδη τεθέασαι ;

Καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδη εῖν.

Στ. Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι τῷ νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.

Καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤ ην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.

Ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστὶ φράσον, τοῦθ' ὅ   ε ποιεῖ τετρε αίνειν.

Σω. Αὗται βροντῶσι κυλινδό εναι.

Στ. Τῷ τρόπῳ, ὦ πάντα σὺ τολ ῶν ;

Σω. Ὅταν ἐ πλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι φέρεσθαι

κατακρι νά εναι πλήρεις ὄ βρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι

εἰς ἀλλήλας ἐ πίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν.

Στ. 'Ο δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς οὐχ ὁ Ζεύς ; Ὥστε φέρεσθαι ;

Σω. Ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

Στ. Δῖνος ; Τουτί   ' ἐλελήθει,

ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.

Ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς   ' ἐδίδαξας.

Σω. Οὐκ ἤκουσάς   ου τὰς νεφέλας ὕδατος   εστὰς ὅτι φη ὶ

ἐ πιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα ;

Στ. Φέρε, τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν ;

Σω. Ἀπὸ σαυτοῦ 'γώ σε διδάξω.

Ἤδη ζω οῦ Παναθηναίοις ἐ πλησθεὶς εἶτ' ἐταράχθης

τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν ;

Στ. Νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποεῖ γ' εὐθύς οι καὶ τετάρακται,

χὤσπερ βροντὴ τὸ ζω ίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν,

ἀτρέ ας πρῶτον, παππὰξ παππάξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ·

χὤταν χέζω, κο ιδῇ βροντᾷ, παπαπαππάξ, ὥσπερ ἐκεῖναι.

Σω. Σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας·

τὸν δ' ἀέρα τόνδ' ὄντ' ἀπέραντον πῶς οὐκ εἰκὸς έγα βροντᾶν ;

Ταῦτ' ἄρα καὶ τὠνό ατ' ἀλλήλοιν, βροντὴ καὶ πορδή, ὁ οίω.

Στ. Ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται λά πων πυρί, τοῦτο δίδαξον,

καὶ καταφρύγει βάλλων ἡ ᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλεύει.

Τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

Σω. Καὶ πῶς, ὦ ῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε,

εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, δῆτ' οὐχὶ Σί ων' ἐνέπρησεν

οὐδὲ Κλεώνυ ον οὐδὲ Θέωρον ; Καίτοι σφόδρα γ' εἴσ' ἐπίορκοι.

Ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει καὶ Σούνιον, ἄκρον Ἀθηνέων,

καὶ τὰς δρῦς τὰς εγάλας, τί αθών ; Οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ' ἐπίορκεῖ.

Στ. Οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. Τί γάρ ἐστιν δῆθ' ὁ κεραυνός ;

Σω. Ὅταν εἰς ταύτας ἄνε ος ξηρὸς ετεωρισθεὶς κατακλεισθῇ,

ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἄπειθ' ὑπ' ἀνάγκης

ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,

ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύ ης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακάων.

Στ. Νὴ Δί' ἐγὼ γοῦν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτε Διασίοισιν.

ὀπτῶν γαστέρα τοῖς συγγένεσιν κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀ ελήσας,

ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτὼ

τὠφθαλ ώ ου προσετίλησεν καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

Χο. Ὦ τῆς εγάλης ἐπιθυ ήσας σοφι΄ας ἄνθρωπε παρ' ἡ ῶν,

ὡς εὐδαί ων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει

εἰ νή ων εἶ καὶ φροντιστὴς καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν

ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ὴ κά νεις ήθ' ἑστὼς ήτε βαδίζων

 ήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν ήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυ εῖς

οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυ νασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων

καὶ βέλτιστον τοῦτο νο ίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,

νικᾶν πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολε ίζων.

Στ. Ἀλλ' εἵνεκα γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε ερί νης

καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυ βρεπιδείπνου,

ἀ έλει, θαρρῶν εἵνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοι ' ἄν.

Σω. Ἄλλο τι δῆτ' οὐ νο ιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ ἡ εῖς,

τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί ;

Στ. Οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις οὐδ' ἂν ἀπαντῶν,

οὐδ' ἂν θύσαι ' οὐδ' ἂν σπείσαι ' οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.

Χο. Λέγε νυν ἡ ῖν ὅτι σοι δρῶ εν θαρρῶν, ὡς οὐκ ἀτυχήσεις

ἡ ᾶς τι ῶν καὶ θαυ άζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

Στ. Ὦ δέσποιναι, δέο αι τοίνυν ὑ ῶν τουτὶ πάνυ ικρόν,

τῶν Ἑλλήνων εἶναί ε λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον.

Χο. Ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡ ῶν, ὥστε τὸ λοιπόν γ' ἀπὸ τουδὶ

ἐν τῷ δή ῳ γνώ ας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

Στ. Μή οι γε λέγειν γνώ ας εγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυ ῶ,

ἀλλ' ὅσ' ἐ αυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

Χο. Τεύξει τοίνυν ὧν ἱ είρεις· οὐ γὰρ εγάλων ἐπιθυ εῖς.

Ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαρρῶν τοῖς ἡ ετέροις προπόλοισιν.

Στ. Δράσω ταῦθ' ὑ ῖν πιστεύσας· ἡ γὰρ ἀνάγκη   ε πιέζει

διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γά ον ὅς   ' ἐπέτριψεν.

Νῦν οὖν [χρήσθων] ἀτεχνῶς ὅτι βούλονται

τουτὶ τό γ' ἐ ὸν σῶ   ' αὐτοῖσιν

παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,

αὐχ εῖν, ῥιγῶν, ἀσκὸν δείρειν,

εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦ αι

τοῖς τ' ἀνθρώποις εἶναι δόξω

θρασύς, εὔγλωττος, τολ ηρός, ἴτης,

βδελυρός, ψευδῶν συγκολλητής,

εὑρησιεπής, περίτρι   α δικῶν,

κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύ η,

  άσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,

κέντρων,   ιαρός, στρόφις, ἀργαλέος,

  ατιολοιχός.

Ταῦτ' εἴ   ε καλοῦσ' ἀπαντῶντες,

δρώντων ἀτεχνῶς ὅτι χρῄζουσιν·

κεἰ βούλονται,

νὴ τὴν Δή ητρ' ἔκ   ου χορδὴν

τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

Χο. Λῆ α   ὲν πάρεστι τῷδέ γ'

οὐκ ἄτολ ον ἀλλ' ἕτοι ον. Ἴσθι δ' ὡς

ταῦτα   αθὼν παρ' ἐ οῦ κλέος οὐρανό ηκες

ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.

Στ. Τί πείσο αι ;

Χο. Τὸν πάντα χρόνον   ετ' ἐ οῦ

ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις.

Στ. Ἆρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγώ ποτ' ὄψο αι ;

Χο. Ὥστε γέ σου πολλοὺς ἐπὶ ταῖσι θύραις ἀεὶ καθῆσθαι,

βουλο ένους ἀνακοινοῦσθαι τε καὶ εἰς λόγον ἐλθεῖν

πράγ ατα κἀντιγραφὰς πολλῶν ταλάντων,

ἄξια σῇ φρενὶ συ βουλευσο ένους   ετὰ σοῦ.

Ἀλλ' ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην ὅτιπερ   έλλεις προδιδάσκειν

καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ τῆς γνώ ης ἀποπειρῶ.

Σω. Ἄγε δή, κάτειπέ   οι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,

ἵν' αὐτὸν εἰδὼς ὅστις ἐστὶ   ηχανὰς

ἤδη 'πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.

Στ. Τί δέ ; Τειχο αχεῖν   οι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν ;

Σω. Οὔκ, ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλο αι,

εἰ   νη ονικὸς εἶ.

Στ. Δύο τρόπω, νὴ τὸν Δία.

Ἤν   έν γ' ὀφείληταί τι   οι,   νή ων πάνυ,

ἐὰν δ' ὀφείλω σχέτλιος, ἐπιλήσ ων πάνυ.

Σω. Ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει ;

Στ. Λέγειν   ὲν οὐκ ἔνεστ', ἀποστ-ερεῖν δ' ἔνι.

Σω. Πῶς οὖν δυνήσει   ανθάνειν ;

Στ. Ἀ έλει, καλῶς.

Σω. Ἄγε νυν ὅπως, ὅταν τι προβάλω αι σοφὸν

Σω. Ἄγε νυν ὅπως, ὅταν τι προβάλω αι σοφὸν

περὶ τῶν ετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει.

Στ. Τί δαί ; Κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσο αι ;

Σω. Ἄνθρωπος ἀ αθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.

Δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, ὴ πληγῶν δέει.

Φέρ' ἴδω, τί δρᾷς ἤν τις σε τύπτῃ ;

Στ. Τύπτο αι,

κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπι αρτύρο αι·

εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζο αι.

Σω. Ἴθι νυν κατάθου θοἰ άτιον.

Στ. Ἠδίκηκά τι ;

Σω. Οὔκ, ἀλλὰ γυ νοὺς εἰσιέναι νο ίζεται.

Στ. Ἀλλ' οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχο αι.

Σω. Κατάθου. Τί ληρεῖς ;

Στ. Εἰπὲ δή νυν οι τοδί·

ἢν ἐπι ελὴς ὦ καὶ προθύ ως ανθάνω,

τῷ τῶν αθητῶν ἐ φερὴς γενήσο αι ;

Σω. Οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.

Στ. Οἴ οι κακοδαί ων, ἡ ιθνὴς γενήσο αι.

Σω. Οὐ ὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐ οὶ

ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον.

Στ. Εἰς τὼ χεῖρέ νυν

δός οι ελιτοῦτταν πρότερον, ὡς δέδοικ' ἐγὼ

εἴσω καταβαίνων ὥσπερ εἰς Τροφωνίου.

Σω. Χώρει. Τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν ;

Χο. Ἀλλ' ἴθι χαίρων

τῆς ἀνδρείας

εἵνεκα ταύτης.

Εὐτυχία γένοιτο τἀν-

θρώπῳ ὅτι προήκων

εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας

νεωτέροις τὴν φύσιν αὑ-

τοῦ πράγ ασιν χρωτίζεται

καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

Ὦ θεώ ενοι, κατερῶ πρὸς ὑ ᾶς ἐλευθέρως

τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά ε.

Οὕτω νικήσαι ί τ' ἐγὼ καὶ νο ιζοί ην σοφὸς

ὡς ὑ ᾶς ἡγού ενος εἶναι θεατὰς δεξιοὺς

καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐ ῶν κω ῳδιῶν

πρώτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑ ᾶς, ἣ παρέσχε οι

ἔργον πλεῖστον· εἶτ' ἀνεχώρουν ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν

ἡττηθεὶς οὐκ ἄξιος ὤν. Ταῦτ' οὖν ὑ ῖν έ φο αι

τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγ ατευό ην.

Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑ ῶν ποθ' ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.

Ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς ἡδὺ καὶ λέγειν,

ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην,

κἀγώ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν κοὐκ ἐξῆν πώ οι τεκεῖν,

ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,

ὑ εῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε,

ἐκ τούτου οι πιστὰ παρ' ὑ ῶν γνώ ης ἔσθ' ὅρκια

ἐκ τούτου οἱ πιστὰ παρ' ὑ ῶν γνώ ης ἔσθ' ὅρκια.
Νῦν οὖν Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην ἥδ' ἡ κω ῳδία
ζητοῦσ' ἦλθ', ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς.
Γνώσεται γάρ, ἤνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει σκέψασθ', ἥτις πρῶτα ὲν
οὐδὲν ἦλθε ῥαψα ένη σκύτινον καθει ένον
ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχύ, τοῖς παιδίοις ἵν' ᾖ γέλως·
οὐδ' ἔσκωψεν τοὺς φαλακρούς, οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν·
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη τῇ βακτηρίᾳ
τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώ ατα·
οὐδ' εἰσῇξε δᾶδας ἔχουσ' οὐδ' ἰοὺ ἰού βοᾷ·
ἀλλ' αὑτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθεν.
Κἀγὼ ὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποητὴς οὐ κο ῶ,
οὐδ' ὑ ᾶς ζητῶ 'ξαπατᾶν δὶς καὶ τρὶς ταὔτ' εἰσάγων,
ἀλλ' αἰεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζο αι
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁ οίας καὶ πάσας δεξιάς·
Ὃς έγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα
κοὐκ ἐτόλ ησ' αὖθις ἐπε πηδῆσ' αὐτῷ κει ένῳ.
Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν ητέρα.
Εὔπολις ὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡ ετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς,
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν εθύσην τοῦ κόρδακος οὕνεχ', ἣν
Φρύνιχος πάλαι πεπόηχ', ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν.
Εἶθ' Ἕρ ιππος αὖθις ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον,
ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,
τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐ ὰς ι ού ενοι.
Ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐ οῖς ὴ χαιρέτω.
Ἤν δ' ἐ οὶ καὶ τοῖσιν ἐ οῖς εὐφραίνησθ' εὑρή ασιν,
εἰς τὰς ὥρας τὰς ε(τέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.
Ὑψι έδοντα ὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον εἰς χορὸν
πρῶτα έγαν κικλήσκω·
τόν τε εγασθενῆ τριαίνης τα ίαν,
γῆς τε καὶ ἁλ υρᾶς θαλάσσης ἄγριον οχλευτήν·
καὶ εγαλώνυ ον ἡ έτερον πατέρ'
Αἰθέρα σε νότατον, βιοθρέ ονα πάντων·
τόν θ' ἱππονώ αν, ὃς ὑπερ-
λά προις ἀκτῖσιν κατέχει
γῆς πέδον, έγας ἐν θεοῖς
ἐν θνητοῖσί τε δαί ων.
Ὦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε·
ἠδικη έναι γὰρ ὑ ῖν ε φό εσθ' ἐναντίον.
Πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν
δαι όνων ἡ ῖν όναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἵτινες τηροῦ εν ὑ ᾶς. Ἤν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
 ηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶ εν ἢ ψακάζο εν.
Εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγόν, τὰς ὀφρῦς ξυνήγο εν

καποοῦ εν δεινά, βροντὴ δ᾽ ερράγη δι᾽ αστραπης.
Ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπεν τὰς ὁδούς, ὁ δ' ἥλιος
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑ ῖν εἰ στρατηγήσοι Κλέων.
Ἀλλ' ὅ ως εἵλεσθε τοῦτον· φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι, ταῦτα έντοι τοὺς θεούς,
ἅττ' ἂν ὑ εῖς ἐξα άρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
Ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥᾳδίως διδάξο εν.
Ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς
εἶτα φι ώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὖθις εἰς τἀρχαῖον ὑ ῖν, εἴ τι κἀξη άρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγ α τῇ πόλει ξυνοίσεται.
Ἀ φί οι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν·
ἥ τ' Ἐφέσου άκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι σε Λυδῶν εγάλως σέβουσιν·
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡ ετέρα θεὸς
αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνα·
Παρνασσίαν θ' ὃς κατέχων
πέτραν σὺν πεύκαις σελαγεῖ
Βάκχαις Δελφίσιν ἐ πρέπων
κω αστὴς Διόνυσος.
Ἡνίχ' ἡ εῖς δεῦρ' ἀφορ ᾶσθαι παρεσκευάσ εθα,
ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡ ῖν ἐπέστειλεν φράσαι
πρῶτα ὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυ άχοις·
εἶτα θυ αίνειν ἔφασκε. Δεινὰ γὰρ πεπονθέναι
ὠφελοῦσ' ὑ ᾶς ἅπαντας οὐ λόγοις ἀλλ' ἐ φανῶς·
πρῶτα ὲν τοῦ ηνὸς εἰς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον ἢ δραχ ήν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας ἐξιόντας ἑσπέρας
" ὴ πρίῃ, παῖ, δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν. "
Ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησίν, ὑ ᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡ έρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν,
ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου κἀπίωσιν οἴκαδε
τῆς ἑορτῆς ὴ τυχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡ ερῶν.
Κᾆθ' ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε,
πολλάκις δ' ἡ ῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἡνίκ' ἂν πενθῶ εν ἢ τὸν Μέ νον' ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑ εῖς καὶ γελᾶτ'· ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος
τῆτες ἱερο νη ονεῖν κἄπειθ' ὑφ' ἡ ῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφῃρέθη· ᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται
κατὰ σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡ έρας.
Σω. Μὰ τὴν Ἀναπνοήν, ὰ τὸ Χάος, ὰ τὸν Ἀέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδα οῦ
οὐδ' ἄπορον οὐδὲ σκαιὸν οὐδ' ἐπιλήσ ονα,
ὅστις σκαλαθυρ άτι' ἄττα ικρὰ ανθάνων
ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν αθεῖν. Ὅ ως γε ὴν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δεῦρο πρὸς τὸ φῶς.

Ποῦ Στρεψιάδης ; Ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών ;

Στ. Ἀλλ' οὐκ ἐῶσί ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.

Σω. Ἀνύσας τι κατάθου καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

Στ. Ἰδού.

Σω. Ἄγε δή, τί βούλει πρῶτα νυνὶ ανθάνειν

ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν ; Εἰπέ οι.

Πότερον περὶ έτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθ ῶν ;

Στ. Περὶ τῶν έτρων ἔγωγ'· ἔναγχος γάρ ποτε

ὑπ' ἀλφιτα οιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.

Σω. Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ', ἀλλ' ὅτι κάλλιστον έτρον

ἡγεῖ, πότερον τὸ τρί ετρον ἢ τὸ τετρά ετρον ;

Στ. Ἐγὼ ὲν οὐδὲν πρότερον ἡ ιέκτεω.

Σω. Οὐδὲν λέγεις, ὤνθρωπε.

Στ. Περίδου νυν ἐ οὶ

εἰ ὴ τετρά ετρόν ἐστιν ἡ ιέκτεων.

Σω. Εἰς κόρακας. Ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσ αθής.

Ταχύ γ' ἂν δύναιο ανθάνειν περὶ ῥυθ ῶν.

Στ. Τί δέ ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθ οὶ πρὸς τἄλφιτα ;

Σω. Πρῶτον ὲν εἶναι κο ψὸν ἐν συνουσίᾳ,

ἐπαΐονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθ ῶν

κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.

Στ. Κατὰ δάκτυλον ; Νὴ τὸν Δί', ἀλλ' οἶδ'.

Σω. Εἰπὲ δή,

τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου ;

Στ. Πρὸ τοῦ έν, ἔτ' ἐ οῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.

Σω. Ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός.

Στ. Οὐ γὰρ ᾠζυρὲ

τούτων ἐπιθυ ῶ ανθάνειν οὐδέν.

Σω. Τί δαί ;

Στ. Ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον.

Σω. Ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτου ανθάνειν,

τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστιν ὀρθῶς ἄρρενα.

Στ. Ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄρρεν', εἰ ὴ αίνο αι·

κριός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.

Σω. Ὁρᾷς ἃ πάσχεις ; Τήν τε θήλειαν καλεῖς

ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐτὸ καὶ τὸν ἄρρενα.

Στ. Πῶς δή, φέρε ;

Σω. Πῶς ; Ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.

Στ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ. Νῦν δὲ πῶς ε χρὴ καλεῖν ;

Σω. Ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα.

Στ. Ἀλεκτρύαιναν ; Εὖ γε νὴ τὸν Ἀέρα·

ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγ ατος όνου

διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

Σω. Ἰδοὺ άλ' αὖθις, τοῦθ' ἕτερον. Τὴν κάρδοπον

ἄρρενα καλεῖς θήλειαν οὖσαν.

Στ. Τῷ τρόπῳ ;

Ἄρρενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον ;

Σω. Μάλιστά γε,

ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυ ον.

Στ. Πῶς δή ; Φράσον.

Σω. Ταὐτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύ ῳ.

Στ. Ἀλλ’ ὦ ’γάθ’, οὐδ’ ἦν κάρδοπος Κλεωνύ ῳ,

ἀλλ’ ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ’ ἀνε άττετο.

Ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς   ε χρὴ καλεῖν ;

Σω. Ὅπως ;

Τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.

Στ. Τὴν καρδόπην θήλειαν ;

Σω. Ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

Στ. Ἐκεῖνο δ’ ἦν ἄν· καρδόπη, Κλεωνύ η.

Σω. Ἔτι δέ γε περὶ τῶν ὀνο άτων   αθεῖν σε δεῖ,

ἅττ’ ἄρρεν’ ἐστίν, ἅττα δ’ αὐτῶν θήλεα.

Στ. Ἀλλ’ οἶδ’ ἔγωγ’ ἃ θήλε’ ἐστίν.

Σω. Εἰπὲ δή.

Στ. Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δη ητρία.

Σω. Ἄρρενα δὲ ποῖα τῶν ὀνο άτων ;

Στ. Μυρία.

Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀ εινίας.

Σω. Ἀλλ’ ὦ πόνηρε, ταῦτά γ’ ἔστ’ οὐκ ἄρρενα.

Στ. Οὐκ ἄρρεν’ ὑ ῖν ἐστίν ;

Σω. Οὐδα ῶς γ’, ἐπεὶ

πῶς γ’ ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀ εινίᾳ ;

Στ. Ὅπως ἄν ; Ὡδί· δεῦρο δεῦρ’, Ἀ εινία.

Σω. Ὁρᾷς ; Γυναῖκα τὴν Ἀ εινίαν καλεῖς.

Στ. Οὔκουν δικαίως, ἥτις οὐ στρατεύεται ;

Ἀτὰρ τί ταῦθ’ ἃ πάντες ἴσ εν   ανθάνω ;

Σω. Οὐδὲν   ὰ Δί’, ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρί

Στ. Τί δρῶ ;

Σω. Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγ άτων.

Στ. Μὴ δῆθ’, ἱκετεύω, ’νταῦθά γ’, ἀλλ’ εἴπερ γε χρή,

χα αί   ’ ἔασον αὐτὰ ταῦτ’ ἐκφροντίσαι.

Σω. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ’ ἄλλα.

Στ. Κακοδαί ων ἐγώ.

Οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τή ερον.

Χο. Φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει πάντα τρόπον τε σαυτὸν

στρόβει πυκνώσας.

Ταχὺς δ’, ὅταν εἰς ἄπορον πέσῃς,

ἐπ’ ἄλλο πήδα

νόη α φρενός· ὕπνος δ’ ἀπέστω γλυκύθυ ος ὀ   άτων.

Στ. Ἀτταταῖ ἀτταταῖ.

Χο. Τί πάσχεις ; τί κά νεις ;

Στ. Ἀπόλλυ αι δείλαιος. Ἐκ τοῦ σκί ποδος

δάκνουσί   ’ ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,

καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν

καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν

καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν

καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,

καί   ’ ἀπολοῦσιν.

Χο. Μή νυν βαρέως ἄλγει λίαν.

Στ. Καὶ πῶς ; Ὅτε ου

φροῦδα τὰ χρή ατα, φρούδη χροιά,

φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐ βάς,

καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς

φρουρᾶς ᾄδων

ὀλίγου φροῦδος γεγένη αι.

Σω. Οὗτος τί ποιεῖς ; Οὐχὶ φροντίζεις ;

Στ. Ἐγώ ;

Νὴ τὸν Ποσειδῶ.

Σω. Καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας ;

Στ. Ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ ου τι περιλειφθήσεται.

Σω. Ἀπολεῖ κάκιστ'.

Στ. Ἀλλ' ὦ 'γάθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως.

Χο. Οὐ αλθακιστέ' ἀλλὰ περικαλυπτέα.

ἐξευρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός

κἀπαιόλη '.

Στ. Οἴ οι τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι

ἐξ ἀρνακίδων γνώ ην ἀποστερητρίδα ;

Σω. Φέρε νυν ἀθρήσω πρῶτον, ὅτι δρᾷ, τουτονί.

Οὗτος, καθεύδεις ;

Στ. Μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ ὲν οὔ.

Σω. Ἔχεις τι ;

Στ. Μὰ Δί' οὐ δῆτ' ἔγωγ'.

Σω. Οὐδὲν πάνυ ;

Στ. Οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.

Σω. Οὐκ ἐγκαλυψά ενος ταχέως τι φροντιεῖς ;

Στ. Περὶ τοῦ ; Σὺ γάρ οι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.

Σω. Αὐτὸς ὅτι βούλει πρῶτος ἐξευρὼν λέγε.

Στ. Ἀκήκοας υριάκις ἁγὼ βούλο αι,

περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ ηδενί.

Σω. Ἴθι νυν καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντίδα

λεπτὴν κατὰ ικρὸν περιφρόνει τὰ πράγ ατα

ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.

Στ. Οἴ οι τάλας.

Σω. Ἔχ' ἀτρέ α· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοη άτων,

ἀφεὶς ἄπελθε, κᾆτα τῇ γνώ ῃ πάλιν

κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον.

Στ. Ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον.

Σω. Τί, ὦ γέρον ;

Στ. Ἔχω τόκου γνώ ην ἀποστερητικήν.

Σω. Ἐπίδειξον αὐτήν.

Στ. Εἰπὲ δή νυν οι

Σω. Τὸ τί ;

Στ. Γυναῖκα φαρ ακίδ' εἰ πριά ενος Θετταλὴν

καθέλοι ι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ

αὐτὴν καθείρξαι ' εἰς λοφεῖον στρογγύλον

ὥσπερ κάτροπτον, κᾆτα τηροίην ἔχων.

Σω. Τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ' ;

Στ. Ὅ τι ;

Εἰ ηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη ηδα οῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.
Σω. Ὁτιὴ τί δή ;
Στ. Ὁτιὴ κατὰ ῆνα τἀργύριον δανείζεται.
Σω. Εὖ γ'. Ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
Εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας εἰπέ οι.
Στ. Ὅπως ; Ὅπως ; Οὐκ οἶδ'. Ἀτὰρ ζητητέον.
Σω. Μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώ ην ἀεί,
ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα
λινόδετον ὥσπερ ηλολόνθην τοῦ ποδός.
Στ. Ηὕρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὥστ' αὐτὸν ὁ ολογεῖν σέ οι.
Σω. Ποίαν τινά ;
Στ. Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρ ακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑόρακας, τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ,
ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι ;
Σω. Τὴν ὕαλον λέγεις ;
Στ. Ἔγωγε. Φέρε, τί δῆτ' ἄν, εἰ ταύτην λαβών,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γρα ατεύς,
ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον
τὰ γρά ατ' ἐκτήξαι ι τῆς ἐ ῆς δίκης ;
Σω. Σοφῶς γε νὴ τὰς Χάριτας.
Στ. Οἴ ', ὡς ἥδο αι
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί οι δίκη.
Σω. Ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον.
Στ. Τὸ τί ;
Σω. Ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
έλλων ὀφλήσειν, ὴ παρόντων αρτύρων.
Στ. Φαυλότατα καὶ ῥᾷστ'.
Σω. Εἰπὲ δή.
Στ. Καὶ δὴ λέγω.
Εἰ πρόσθεν ἔτι ιᾶς· ἐνεστώσης δίκης
πρὶν τὴν ἐ ὴν καλεῖσθ' ἀπαγξαί ην τρέχων.
Σω. Οὐδὲν λέγεις.
Στ. Νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ', ἐπεὶ
οὐδεὶς κατ' ἐ οῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.
Σω. Ὑθλεῖς. Ἄπερρ'. Οὐκ ἂν διδαξαί ην σ' ἔτι.
Στ. Ὁτιὴ τί ; Ναί, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.
Σω. Ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γ' ἅττ' ἂν καὶ άθῃς.
Ἐπεὶ τί νυνὶ πρῶτον ἐδιδάχθης ; Λέγε.
Στ. Φέρ' ἴδω, τί έντοι πρῶτον ἦν ; Τί πρῶτον ἦν ;
Τίς ἦν ἐν ᾗ αττό εθα έντοι τἄλφιτα ;
Οἴ οι, τίς ἦν ;
Σω. Οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ,
ἐπιλησ ότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον ;
Στ. Οἴ οι. Τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαί ων πείσο αι ;
Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦ αι ὴ αθὼν γλωττοστροφεῖν.
Ἀλλ' ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συ βουλεύσατε.

Χο. Ἡ εῖς έν, ὦ πρεσβῦτα, συ βουλεύο εν,
εἴ σοι τις υἱός ἐστιν ἐκτεθρα ένος,
πέ πειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ ανθάνειν.
Στ. Ἀλλ' ἔστ' ἔ οιγ' υἱὸς καλός τε κα)γαθός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ ανθάνειν, τί ἐγὼ πάθω ;
Χο. Σὺ δ' ἐπιτρέπεις ;
Στ. Εὐσω ατεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων καὶ Κοισύρας.
Ἀτὰρ έτει ί γ' αὐτόν· ἢν δὲ ὴ θέλῃ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας.
Ἀλλ' ἐπανά εινόν ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.
Χο. Ἆρ' αἰσθάνει πλεῖστα δι' ἡ ᾶς ἀγάθ' αὐτίχ' ἕξων
όνας θεῶν ; Ὡς
ἕτοι ος ὅδ' ἐστὶν ἅπαντα δρᾶν
ὅσ' ἂν κελεύῃς.
Σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγ ένου
καὶ φανερῶς ἐπηρ ένου γνοὺς ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἴἵᾴταχέως· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρᾳ τρέπεσθαι.
Στ. Οὔτοι ὰ τὴν Ὁ ίχλην ἔτ' ἐνταυθοῖ ενεῖς,
ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.
Φε.Ὦ δαι όνιε, τί χρῆ α πάσχεις, ὦ πάτερ ;
Οὐκ εὖ φρονεῖς, ὰ τὸν Δία τὸν 'Ολύ πιον.
Στ. 'Ιδού γ' ἰδοὺ Δί' 'Ολύ πιον. Τῆς ωρίας·
τὸν Δία νο ίζειν ὄντα τηλικουτονί.
Φε. Τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν ;
Στ. Ἐνθυ ού ενος
ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.
ὅ ως γε ὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῇς πλείονα,
καί σοι φράσω τι πρᾶγ ' ὃ αθὼν ἀνὴρ ἔσει.
Ὅπως δὲ τοῦτο ὴ διδάξεις ηδένα.
Φε. 'Ιδού. Τί ἐστιν ;
Στ. Ὤ οσας νυνὶ Δία.
Φε. Ἔγωγ'.
Στ. Ὁρᾷς οὖν ὡς ἀγαθὸν τὸ ανθάνειν ;
Οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς.
Φε. Ἀλλὰ τίς ;
Στ. Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
Φε. Αἰβοῖ· τί ληρεῖς ;
Στ. Ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.
Φε. Τίς φησι ταῦτα ;
Στ. Σωκράτης ὁ Μήλιος
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.
Φε. Σὺ δ' εἰς τοσοῦτον τῶν ανιῶν ἐλήλυθας
ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν ;
Στ. Εὐστό ει
καὶ ηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς
καὶ νοῦν ἔχοντας, ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας
ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο
οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσό ενος· σὺ δὲ
ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόει ου τὸν βίον.

Ἀλλ’ ὡς τάχιστ’ ἐλθὼν ὑπὲρ ἐ οῦ άνθανε.

Φε. Τί δ’ ἂν παρ’ ἐκείνων καὶ άθοι χρηστόν τις ἄν ;

Στ. Ἄληθες ; Ὅσαπέρ ἐστιν ἀνθρώποις σοφά.

Γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀ αθὴς εἶ καὶ παχύς.

Ἀλλ’ ἐπανά εινόν ’ ὀλίγον ἐνταυθοῖ χρόνον.

Φε. Οἴ οι· τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός ;

Πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,

ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν ανίαν αὐτοῦ φράσω ;

Στ. Φέρ’ ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νο ίζεις ; Εἰπέ οι.

Φε. Ἀλεκτρυόνα.

Στ. Ὕ Καλῶς γε. Ταυτηνὶ δὲ τί ;

Φε. Ἀλεκτρυόν’.

Στ. Ἄ φω ταὐτό ; Καταγέλαστος εἶ.

Μή νυν τὸ λοιπόν, ἀλλὰ τήνδε ὲν καλεῖν

ἀλεκτρύαιναν, τουτονὶ δ’ ἀλέκτορα.

Φε. Ἀλεκτρύαιναν ; Ταῦτ’ ἔ αθες τὰ δεξιὰ

εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς ;

Στ. Χἄτερά γε πόλλ’· ἀλλ’ ὅτι άθοι ’ ἑκάστοτε

ἐπελανθανό ην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.

Φε. Διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰ άτιον ἀπώλεσας ;

Στ. Ἀλλ’ οὐκ ἀπολώλεκ’, ἀλλὰ καταπεφρόντικα.

Φε. Τὰς δ’ ἐ βάδας ποῖ τέτροφας, ὦ ’νόητε σύ ;

Στ. Ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα.

Ἀλλ’ ἴθι, βάδιζ’, ἴω εν. Εἶτα τῷ πατρὶ

πιθό ενος ἐξά αρτε. Κἀγώ τοι ποτὲ

οἶδ’ ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθό ενος.

Ὃν πρῶτον ὀβολὸν ἔλαβον ἡλιαστικόν,

τούτου ’πριά ην σοι Διασίοις ἁ αξίδα.

Φε. Ἦ ὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ’ ἀχθέσει.

Στ. Εὖ γ’ ὅτι ἐπείσθης. Δεῦρο δεῦρ’ ὦ Σώκρατες,

ἔξελθ’· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ

ἄκοντ’ ἀναπείσας.

Σω. Νηπύτιος γάρ ἐστ’ ἔτι

καὶ τῶν κρε αστῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.

Φε. Αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρέ αιό γε.

Στ. Οὐκ εἰς κόρακας ; Καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ ;

Σω. ’Ιδοὺ κρέ αι’· ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο

καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν.

Πῶς ἂν άθοι ποθ’ οὗτος ἀπόφευξιν δίκης

ἢ κλῆσιν ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν ;

Καίτοι ταλάντου τοῦτ’ ἔ αθεν Ὑπέρβολος.

Στ. Ἀ έλει δίδασκε. Θυ όσοφός ἐστιν φύσει.

Εὐθύς γε τοι παιδάριον ὂν τυννουτονὶ

ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ’ ἔγλυφεν

ἁ αξίδας τε ⍰ σκυτίνας ἠργάζετο

κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς ;

Ὅπως δ’ ἐκείνω τὼ λόγω αθήσεται,

τὸν κρείττον’, ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα,

ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·

ἐὰν δὲ ή, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.

Σω. Αὐτὸς αθήσεται παρ’ αὐτοῖν τοῖν λόγοιν·

ἐγὼ δ’ ἀπέσο αι.

Στ. Τοῦτό νυν έ νησ’, ὅπως

πρὸς πάντα τὰ δίκαι’ ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Χώρει δευρί· δεῖξον σαυτὸν

τοῖσι θεαταῖς καίπερ θρασὺς ὤν.

ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ Ἴθ’ ὅποι χρῄζεις· πολὺ γὰρ ᾶλλόν σ’

ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.

Δι. Ἀπολεῖς σύ ; Τίς ὤν ;

Αδ. Λόγος.

Δι. Ἥττων γ’ ὤν.

Αδ. Ἀλλά σε νικῶ τὸν ἐ οῦ κρείττω

φάσκοντ’ εἶναι.

Δι. Τί σοφὸν ποιῶν ;

Αδ. Γνώ ας καινὰς ἐξευρίσκων.

Δι. Ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ

τοὺς ἀνοήτους.

Αδ. Οὔκ, ἀλλὰ σοφούς.

Δι. Ἀπολῶ σε κακῶς.

Αδ. Εἰπέ, τί ποιῶν ;

Δι. Τὰ δίκαια λέγων.

Αδ. Ἀλλ’ ἀνατρέψω ταῦτ’ ἀντιλέγων·

οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φη ὶ Δίκην.

Δι. Οὐκ εἶναι φῄς ;

Αδ. Φέρε γάρ, ποῦ ’στίν ;

Δι. Παρὰ τοῖσι θεοῖς.

Αδ. Πῶς δῆτα Δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς

οὐκ ἀπόλωλεν τὸν πατέρ’ αὑτοῦ

δήσας ;

Δι. Αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ.

Χωρεῖ τὸ κακόν. Δότε οι λεκάνην.

Αδ. Τυφογέρων εἶ κἀνάρ οστος.

Δι. Καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος.

Αδ. Ῥόδα ’ εἴρηκας.

Δι. Καὶ βω ολόχος.

Αδ. Κρίνεσι στεφανοῖς.

Δι. Καὶ πατραλοίας.

Αδ. Χρυσῷ πάττων ’ οὐ γιγνώσκεις.

Δι. Οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ’, ἀλλὰ ολύβδῳ.

Αδ. Νῦν δέ γε κόσ ος τοῦτ’ ἐστὶν ἐ οί.

Δι. Θρασὺς εἶ πολλοῦ.

Αδ. Σὺ δέ γ’ ἀρχαῖος.

Δι. Διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν

οὐδεὶς ἐθέλει τῶν ειρακίων.

Καὶ γνωσθήσει ποτ’ Ἀθηναίοις

οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.

Αδ. Αὐχ εῖς αἰσχρῶς.

Αδ. Αἰσχ εις αἰσχρῶς.

Δι. σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.

Καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,

Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων

ἐκ πηριδίου

γνώ ας τρώγων Πανδελετείους.

Αδ. Ὢ οι σοφίας.

Δι. Ὢ οι ανίας

Αδ. Ἧς ἐ νήσθης.

Δι. Τῆς σῆς πόλεως θ'

ἥτις σε τρέφει

λυ αινό ενον τοῖς ειρακίοις.

Αδ. Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ὤν.

Δι. Εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ

καὶ ὴ λαλιὰν όνον ἀσκῆσαι.

Αδ. Δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα αίνεσθαι.

Δι. Κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς.

Χο. Παύσασθε άχης καὶ λοιδορίας.

Ἀλλ' ἐπίδειξαι σύ τε τοὺς προτέρους

ἅττ' ἐδίδασκες, σύ τε τὴν καινὴν

παίδευσιν, ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν

ἀντιλεγόντοιν κρίνας φοιτᾷ.

Δι. Δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω.

Αδ. Κἄγωγ' ἐθέλω.

Χο. Φέρε δή, πότερος λέξει πρότερος ;

Αδ. Τούτῳ δώσω·

κᾆτ' ἐκ τούτων ὧν ἂν λέξῃ

ῥη ατίοισιν καινοῖς αὐτὸν

καὶ διανοίαις κατατοξεύσω,

τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύζῃ,

τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὠφθαλ ὼ

κεντού ενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν

ὑπὸ τῶν γνω ῶν ἀπολεῖται.

Χο. Νῦν δείξετον τὼ πισύνω τοῖς περιδεξίοισιν

λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ γνω οτύποις ερί ναις

ὁπότερος αὐτῶν ἀ είνων λέγων φανήσεται. Νῦν γὰρ ἅπας

ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας,

ἧς πέρι τοῖς ἐ οῖς φίλοις ἐστὶν ἀγὼν έγιστος.

Ἀλλ' ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς στεφανώσας,

ῥῆξον φωνὴν ᾗτινι χαίρεις καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν εἰπέ.

Δι. Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο,

ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη 'νενό ιστο.

Πρῶτον ὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος ηδέν' ἀκοῦσαι·

εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς κιθαριστοῦ

τοὺς κω ήτας γυ νοὺς ἀθρόους, κεἰ κρι νώδη κατανείφοι.

Εἶτ' αὖ προ αθεῖν ᾆσ ' ἐδίδασκεν τὼ ηρὼ ὴ ξυνέχοντας,

ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν ἢ τηλέπορόν τι βόα α,

ἐντεινα ένους τὴν ἁρ ονίαν ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.

Εἰ δέ τις αὐτῶν βω ολοχεύσαιτ' ἢ κά ψειέν τινα κα πὴν

οἵας οἱ νῦν, τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκά πτους

οἵας οἱ νῦν, τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκά πτους,
ἐπετρίβετο τυπτό ενος πολλὰς ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
Εν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας τὸν ηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν ηδὲν δείξειαν ἀπηνές·
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνιστά ενον συ ψῆσαι καὶ προνοεῖσθαι
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης ὴ καταλείπειν.
Ἠλείψατο δ' ἂν τοὐ φαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν τότ' ἄν, ὥστε
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ ήλοισιν ἐπήνθει.
Οὐδ' ἂν αλακὴν φυρασά ενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖν ὀφθαλ οῖν ἐβάδιζεν.
Οὐδ' ἀνελέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος,
οὐδ' ἄννηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ.
Αδ. Ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνά εστα
καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων.
Δι. Ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνα
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνο άχας ἡ ὴ παίδευσις ἔθρεψεν.
Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱ ατίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι,
ὥστε ' ἀπάγχεσθ' ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτοὺς
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀ ελῇ τις Τριτογενείης.
Πρὸς ταῦτ', ὦ ειράκιον, θαρρῶν ἐ ὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ.
Κἀπιστήσει ισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι κἂν σκώπτῃ τίς σε φλέγεσθαι,
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσιν,
καὶ ὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο τε ηδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν ὅτι τῆς Αἰδοῦς έλλεις τἄγαλ ' ἀναπλήσειν ·
ηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσᾴττειν, ἵνα ὴ πρὸς ταῦτα κεχηνὼς
ήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς,
ηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ ηδὲν ηδ' Ἰαπετὸν καλέσαντα
νησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.
Αδ. Εἰ ταῦτ', ὦ ειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διόνυσον
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις καί σε καλοῦσι βλιτο ά αν.
Δι. Ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυ νασίοις διατρίψεις,
οὐ στω ύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷάπερ οἱ νῦν,
οὐδ' ἑλκό ενος περὶ πραγ ατίου γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου,
ἀλλ' εἰς Ἀκαδή ειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς ορίαις ἀποθρέξει
στεφανωσά ενος καλά ῳ λευκῷ ετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
σ ίλακος ὄζων καὶ ἀπραγ οσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολούσης,
ἦρος ἐν ὥρᾳ, χαίρων ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ.
Ἢν ταῦτα ποῇς ἁγὼ φράζω
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν
ἕξεις αἰεὶ
στῆθος λιπαρόν, χροιὰν λα πράν,
ὤ ους εγάλους, γλῶτταν βαιάν,
πυγὴν εγάλην, πόσθην ικράν·
ἢν δ' ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύῃς,
πρῶτα ὲν ἕξεις
χροιὰν ὠχράν, ὤ ους ικρούς,
στῆθος λεπτόν, γλῶτταν εγάλην,

κωλην   ικραν, ψηφισ α   ακρον,

καί σ' ἀναπείσει τὸ   ὲν αἰσχρὸν ἅπαν

καλὸν ἡγεῖσθαι, τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν,

καὶ πρὸς τούτοις τῆς Ἀντι άχου

καταπυγοσύνης σ' ἀναπλήσει.

Χο. Ὦ καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπασκῶν,

ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.

Εὐδαί ονες ἄρ' ἦσαν οἱ ζῶντες τότ' ἐπι τῶν προτέρων.

Πρὸς τάδε σ', ὦ κο ψοπρεπῆ   οῦσαν ἔχων,

δεῖ σε λέγειν τι καινόν, ὡς εὐδοκί ηκεν ἀνήρ.

Δεινῶν δέ σοι βουλευ άτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν,

εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ καὶ   ὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.

Αδ. Καὶ   ὴν πάλαι 'γὼ 'πνιγό ην τὰ σπλάγχνα κἀπεθύ ουν

ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώ αισι συνταράξαι.

Ἐγὼ γὰρ ἥττων   ὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην

ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα

τοῖσιν νό οις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι.

Καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ   υρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,

αἱρού ενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν.

Σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν ᾗ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω,

ὅστις σε θερ ῷ φησὶ λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν.

Καίτοι τίνα γνώ ην ἔχων ψέγεις τὰ θερ ὰ λουτρά ;

Δι. Ὁτιὴ κάκιστόν ἐστι καὶ δειλὸν ποεῖ τὸν ἄνδρα.

Αδ. Ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε   έσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.

Καί   οι φράσον· τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ' ἄριστον

ψυχὴν νο ίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πονῆσαι ;

Δι. Ἐγὼ   ὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.

Αδ. Ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά ;

Καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν ;

Δι. Ταῦτ' ἐστί, ταῦτ', ἐκεῖνα

ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡ έρας λαλούντων

πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.

Αδ. Εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.

Εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅ ηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει

τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἄν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.

Ἄνει ι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ   ὲν

οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δέ φη ι.

Καὶ σωφρονεῖν αὖ φησὶ χρῆναι, δύο κακὼ   εγίστω.

Ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη

ἀγαθόν τι γενό ενον ; Φράσον, καί   ' ἐξέλεγξον εἰπών.

Δι. Πολλοῖς. Ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν   άχαιραν.

Αδ. Μάχαιραν ; Ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαί ων.

Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ

εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ   ὰ Δί' οὐ   άχαιραν.

Δι. Καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγη ε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.

Αδ. Κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'· οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς

οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώ ασιν τὴν νύκτα παννυχίζειν·

γυνὴ δὲ σινα ωρου ένη χαίρει. Σὺ δ' εἶ Κρόνιππος.

Σκέψαι γάρ, ὦ   ειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα

ἅνεστιν, ἡδονῶν θ’ ὅσων   έλλεις ἀποστερεῖσθαι·

παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων, καχασ ῶν.

Καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς ;

Εἶέν. Πάρει ’ ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.

ἥ αρτες, ἠράσθης, ἐ οίχευσάς τι, κᾆτ’ ἐλήφθης.

Ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. Ἐ οὶ δ’ ὁ ιλῶν

χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νό ιζε   ηδὲν αἰσχρόν.

Μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλούς, τάδ’ ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν,

ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ’ εἰς τὸν Δί’ ἐπανενεγκεῖν,

κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν·

καίτοι σὺ θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς   εῖζον ἂν δύναιο ;

Δι. Τί δ’ ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθό ενός σοι τέφρᾳ τε τιλθῇ ;

Ἕξει τινὰ γνώ ην λέγειν τὸ   ὴ εὐρύπρωκτος εἶναι ;

Αδ. Ἢν δ’ εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν ;

Δι. Τί   ὲν οὖν ἂν ἔτι   εῖζον πάθοι τούτου ποτέ ;

Αδ. Τί δῆτ’ ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐ οῦ ;

Δι. Σιγήσο αι. Τί δ’ ἄλλο ;

Αδ. Φέρε δή   οι φράσον,

συνηγοροῦσιν ἐκ τίνων ;

Δι. Ἐξ εὐρυπρώκτων.

Αδ. Πείθο αι.

Τί δαί ; Τραγῳδοῦσ’ ἐκ τίνων ;

Δι. Ἐξ εὐρυπρώκτων.

Αδ. Εὖ λέγεις.

Δη ηγοροῦσι δ’ ἐκ τίνων ;

Δι. Ἐξ εὐρυπρώκτων.

Αδ. Ἆρα δῆτ’

ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις ;

Καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους σκόπει.

Δι. Καὶ δὴ σκοπῶ.

Αδ. Τί δῆθ’ ὁρᾷς ;

Δι. Πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεούς,

τοὺς εὐρυπρώκτους. Τουτονὶ γοῦν οἶδ’ ἐγὼ κἀκεινονὶ

καὶ τὸν κο ήτην τουτονί.

Αδ. Τί δῆτ’ ἐρεῖς ;

Δι. Ἡττή εθ’. Ὦ κινού ενοι,

πρὸς τῶν θεῶν δέξασθέ   ου θοἰ άτιον, ὡς

ἐξαυτο ολῶ πρὸς ὑ ᾶς.

Αδ. Τί δῆτα ; Πότερα τοῦτον ἀπάγεσθαι λαβὼν

βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν ;

Στ. Δίδασκε καὶ κόλαζε καὶ   έ νησ’ ὅπως

εὖ   οι στο ώσεις αὐτόν, ἐπὶ   ὲν θάτερα

οἷον δικιδίοις, τὴν δ’ ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον

στό ωσον οἵαν εἰς τὰ   είζω πράγ ατα.

Αδ. Ἀ έλει, κο ιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.

Φε. Ὠχρὸν   ὲν οὖν οἶ αί γε καὶ κακοδαί ονα.

Χο. Χωρεῖτέ νυν. Οἶ αι δὲ σοὶ ταῦτα   ετα ελήσειν.

Τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν

ὠφελῶσ’ ἐκ τῶν δικαίων, βουλό εσθ’ ἡ εῖς φράσαι.

Πρῶτα ὲν γάρ, ἢν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς,
ὕσο εν πρώτοισιν ὑ ῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.
Εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀ πέλους φυλάξο εν,
ὥστε ήτ' αὐχ ὸν πιέζειν ήτ' ἄγαν ἐπο βρίαν.
Ἢν δ' ἀτι άσῃ τις ἡ ᾶς θνητὸς ὢν οὔσας θεάς,
προσεχέτω τὸν νοῦν πρὸς ἡ ῶν οἷα πείσεται κακά,
λα βάνων οὔτ' οἶνον οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
Ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλαῖαι βλαστάνωσ' αἵ τ' ἄ πελοι,
ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσο εν.
Ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδω εν, ὕσο εν καὶ τοῦ τέγους
τὸν κέρα ον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψο εν.
Κἂν γα ῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων,
ὕσο εν τὴν νύκτα πᾶσαν, ὥστ' ἴσως βουλήσεται
κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν ᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.
Στ. Πέ πτη, τετράς, τρίτη· ετὰ ταύτην δευτέρα·
εἶθ' ἣν ἐγὼ άλιστα πασῶν ἡ ερῶν
δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττο αι,
εὐθὺς ετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε καὶ νέα.
Πᾶς γάρ τις ὀ νύς, οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θείς οι πρυτανεῖ' ἀπολεῖν έ φησι κἀξολεῖν.
Κἀ οῦ έτριά τε καὶ δίκαι' αἰτου ένου,
ὦ δαι όνιε, τὸ έν τι νυνὶ ὴ λάβῃς,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ οι, τὸ δ' ἄφεσ, οὔ φασίν ποτε
οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί ε
ὡς ἄδικός εἰ ι, καὶ δικάσεσθαί φασί οι.
Νῦν οὖν δικαζέσθων. Ὀλίγον γάρ οι έλει,
εἴπερ ε άθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
Τάχα δ' εἴσο αι κόψας τὸ φροντιστήριον.
Παῖ, ἠ ί, παῖ, παῖ.
Σω. Στρεψιάδην ἀσπάζο αι.
Στ. Κἄγωγέ σ'. Ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ.
Χρὴ γὰρ ἐπιθαυ άζειν τι τὸν διδάσκαλον.
Καί οι τὸν υἱόν, εἰ ε άθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.
Σω. Με άθηκεν.
Στ. Εὖ γ', ὦ πα βασίλει' Ἀπαιόλη.
Σω. Ὥστ' ἀποφύγοις ἂν ἥντιν' ἂν βούλῃ δίκην.
Στ. Κεἰ άρτυρες παρῆσαν ὅτ' ἐδανειζό ην ;
Σω. Πολλῷ γε ᾶλλον, κἂν παρῶσι χίλιοι.
Στ. Βοάσο αι τἄρα τὰν ὑπέρτονον
βοάν. Ἰώ, κλάετ' ὦβολοστάται,
αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων.
Οὐδὲν γὰρ ἄν ε φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι,
οἷος ἐ οὶ τρέφεται
τοῖσδ' ἐνὶ δώ ασι παῖς
ἀ φήκει γλώττῃ λά πων,
πρόβολος ἐ ός, σωτὴρ δό οις, ἐχθροῖς βλάβη,
λυσανίας πατρῴων εγάλων κακῶν·
ͅὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐ έ.

Ὦ τέκνον, ὦ παῖ, ἔξελθ' οἴκων,

ἄϊε σοῦ πατρός.

Σω. Ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.

Στ. Ὦ φίλος, ὦ φίλος.

Σω. Ἄπιθι λαβών.

Στ. Ἰὼ ἰώ, τέκνον. Ἰώ, ἰοῦ ἰοῦ.

Ὡς ἥδο αί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών.

Νῦν   έν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς

κἀντιλογικός, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον

ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ τί λέγεις σύ ; Καὶ δοκεῖν

ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουργοῦντ', οἶδ' ὅτι.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.

Νῦν οὖν ὅπως σώσεις   ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.

Φε. Φοβεῖ δὲ δὴ τί ;

Στ. Τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

Φε. Ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡ έρα ;

Στ. Εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖά φασί   οι.

Φε. Ἀπολοῦσ' ἄρ' αὔθ' οἱ θέντες. Οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως

  ί' ἡ έρα γένοιτ' ἂν ἡ έραι δύο.

Στ. Οὐκ ἂν γένοιτο ;

Φε. Πῶς γάρ, εἰ   ή περ γ' ἅ α

αὑτὴ γένοιτ' ἂν γραῦς τε καὶ νέα γυνή.

Στ. Καὶ   ὴν νενό ισταί γ'.

Φε. Οὐ γὰρ οἶ αι τὸν νό ον

ἴσασιν ὀρθῶς ὅτι νοεῖ.

Στ. Νοεῖ δὲ τί ;

Φε. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδη ος τὴν φύσιν.

Στ. Τουτὶ   ὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν.

Φε. Ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡ έρας

ἔθηκεν, εἴς γε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν,

ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νου ηνίᾳ.

Στ. Ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηκεν ;

Φε. Ἵν', ὦ   έλε,

παρόντες οἱ φεύγοντες ἡ έρᾳ   ιᾷ

πρότερον ἀπαλλάττοινθ' ἑκόντες· εἰ δὲ   ή,

ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νου ηνίᾳ.

Στ. Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νου ηνίᾳ

ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ ;

Φε. Ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί   οι παθεῖν·

ὅπως τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,

διὰ τοῦτο προυτένθευσαν ἡ έρᾳ   ιᾷ.

Στ. Εὖ γ'. Ὀ κακοδαί ονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,

ἡ έτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,

ἀριθ ός, πρόβατ' ἄλλως, ἀ φορῆς νενησ ένοι ;

Ὥστ' εἰς ἐ αυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ

ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον   οὐγκώ ιον.

“ Ὦ Μάκαρ ὦ Στρεψίαδες

αὐτός τ' ἔφυς, ὡς σοφός,

χοἷον τὸν υἱὸν τρέφεις ”,

φήσουσι δή ’ οἱ φίλοι

χοἰ δη όται

ζηλοῦντες ἡνίκ’ ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.

Ἀλλ’ εἰσάγων σε βούλο αι πρῶτον ἑστιᾶσαι.

ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ Α. Εἶτ’ ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι ;

Οὐδέποτέ γ’, ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν τότε

ἀπερυθριᾶσαι ἆλλον ἢ σχεῖν πράγ ατα,

ὅτε τῶν ἐ αυτοῦ γ’ ἕνεκα νυνὶ χρη άτων

ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσο αι

ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δη ότῃ.

Ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ

ζῶν, ἀλλὰ καλοῦ αι Στρεψιάδην

Στ. Τίς οὑτοσί ;

Δα Α. Εἰς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.

Στ. Μαρτύρο αι

ὅτι εἰς δύ’ εἶπεν ἡ έρας. Τοῦ χρή ατος ;

Δα Α. Τῶν δώδεκα νῶν, ἃς ἔλαβες ὠνού ενος

τὸν ψαρὸν ἵππον.

Στ. Ἵππον ; Οὐκ ἀκούετε ;

Ὃν πάντες ὑ εῖς ἴστε ισοῦνθ’ ἱππικήν.

Δα Α. Καὶ νὴ Δί’ ἀποδώσειν γ’ ἐπώ νυς τοὺς θεούς.

Στ. Μὰ τὸν Δί’ οὐ γάρ πω τότ’ ἐξηπίστατο

Φειδιππίδης οι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.

Δα Α. Νῦν δὲ διὰ τοῦτ’ ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ ;

Στ. Τί γὰρ ἄλλ’ ἂν ἀπολαύσαι ι τοῦ αθή ατος ;

Δα Α. Καὶ ταῦτ’ ἐθελήσεις ἀπο όσαι οι τοὺς θεοὺς

ἵν’ ἂν κελεύσω ’γώ σε ;

Στ. Τοὺς ποίους θεούς ;

Δα Α. Τὸν Δία, τὸν Ἑρ ῆν, τὸν Ποσειδῶ.

Στ. Νὴ Δία,

κἂν προσκαταθείην γ’, ὥστ’ ὀ όσαι, τριώβολον.

Δα Α. Ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ’ ἀναιδείας ἔτι.

Στ. Ἀλσὶν διασ ηχθεὶς ὄναιτ’ ἂν οὑτοσί.

Δα Α. Οἴ ’ ὡς καταγελᾷς.

Στ. ἓξ χοᾶς χωρήσεται.

Δα Α. Οὔ τοι ὰ τὸν Δία τὸν έγαν καὶ τοὺς θεοὺς

ἐ οῦ καταπροίξει.

Στ. Θαυ ασίως ἥσθην θεοῖς,

καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀ νύ ενος τοῖς εἰδόσιν.

Δα Α. Ἦ ὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.

Ἀλλ’ εἴτ’ ἀποδώσεις οι τὰ χρή ατ’ εἴτε ή,

ἀπόπε ψον ἀποκρινά ενος.

Στ. Ἔχε νυν ἥσυχος·

ἐγὼ γὰρ αὐτίκ’ ἀποκρινοῦ αί σοι σαφῶς.

Δα Α. Τί σοι δοκεῖ δράσειν ; Ἀποδώσειν σοι δοκεῖ ;

Στ. Ποῦ ’σθ’ οὗτος ἀπαιτῶν ε τἀργύριον ; Λέγε,

τουτὶ τί ἐστι ;

Δα Α. Τοῦθ’ ὅ τι ἐστί ; Κάρδοπος.

Στ. Ἔπειτ’ ἀπαιτεῖς ἀργύριον τοιοῦτος ὤν ;

Οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενὶ,
ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.
Δα A. Οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις ;
Στ. Οὐχ ὅσον γ' ἔ ' εἰδέναι.
Οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας ;
Δα A. Ἄπει ι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι
θήσω πρυτανεῖ', ἢ ηκέτι ζῴην ἐγώ.
Στ. Προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
Καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλο αι παθεῖν
ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.
ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ B. 'Ιώ οι οι.
Στ. Ἒα· τίς οὑτος ἔσθ' ὁ θρηνῶν ; Οὔ τι που
τῶν Καρκίνου τις δαι όνων ἐφθέγξατο ;
Δα A. Τί δ', ὅστις εἰ ί, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι ;
Ἀνὴρ κακοδαί ων.
Στ. Κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.
Δα A. Ὦ σκληρὲ δαῖ ον· ὦ τύχαι θραυσάντυγες
ἵππων ἐ ῶν· ὦ Παλλάς, ὥς ' ἀπώλεσας.
Στ. Τί δαί σε Τλη πόλε ός ποτ' εἴργασται κακόν ;
Δα A. Μὴ σκῶπτέ ', ὦ τᾶν, ἀλλά οι τὰ χρή ατα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἅλαβεν,
ἄλλως τε έντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.
Στ. Τὰ ποῖα ταῦτα χρή αθ' ;
Δα A. Ἁδανείσατο.
Στ. Κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὥς γ' ἐ οὶ δοκεῖς.
Δα A. ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεούς.
Στ. Τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών ;
Δα A. Ληρῶ, τὰ χρή ατ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλο αι ;
Στ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις.
Δα A. Τί δαί ;
Στ. Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί οι δοκεῖς.
Δα A. Σὺ δὲ νὴ τὸν Ἑρ ῆν προσκεκλήσεσθαί γ' ἐ οί,
εἰ ὴ 'ποδώσεις τἀργύριον.
Στ. Κάτειπέ νυν·
Πότερα νο ίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία
ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταὐτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν ;
Δα A. Οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον, οὐδέ οι έλει.
Στ. Πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ ηδὲν οἶσθα τῶν ετεώρων πραγ άτων ;
Δα A. Ἀλλ' εἰ σπανίζεις τἀργυρίου οι τὸν τόκον
ἀπόδοτε.
Στ. Τοῦτο δ' ἔσθ', ὁ τόκος, τί θηρίον ;
Δα A. Τί δ' ἄλλο γ' ἢ κατὰ ῆνα καὶ καθ' ἡ έραν
πλέον πλέον τἀργύριον αἰεὶ γίγνεται
ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου ;
Στ. Καλῶς λέγεις.
Τί δῆτα ; Τὴν θάλαττάν ἐσθ' ὅτι πλείονα

νυνὶ νο ίζεις ἢ πρὸ τοῦ ;

Δα Α. Μὰ Δί’, ἀλλ’ ἴσην.

Οὐ γὰρ δίκαιον πλείον’ εἶναι.

Στ. Κᾆτα πῶς

αὕτη   έν, ὦ κακόδαι ον, οὐδὲν γίγνεται

ἐπιρρεόντων τῶν ποτα ῶν πλείων, σὺ δὲ

ζητεῖς ποῆσαι τἀργύριον πλέον τὸ σόν ;

Οὐκ ἀποδιώξει σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας ;

Φέρε   οι τὸ κέντρον.

Δα Β. Ταῦτ’ ἐγὼ   αρτύρο αι.

Στ. Ὕπαγε. Τί   έλλεις ; Οὐκ ἐλᾷς, ὦ σα φόρα ;

Δα Β. Ταῦτ’ οὐχ ὕβρις δῆτ’ ἐστίν ;

Στ. Ἄιξεις ; Ἐφιαλῶ

κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.

Φεύγεις ; Ἔ ελλόν σ’ ἆρα κινήσειν ἐγὼ

αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.

Χο. Οἷον τὸ πραγ άτων ἐρᾶν φλαύρων· ὁ γὰρ

γέρων ὅδ’ ἐρασθεὶς

ἀποστερῆσαι βούλεται

τὰ χρή αθ’ ἁδανείσατο.

Κοὐκ ἔσθ’ ὅπως οὐ τή ερον

λήψεταί τι πρᾶγ ’ ὃ τοῦ-

τον ποήσει τὸν σοφι-

στὴν ὧν πανουργεῖν ἤρξατ’ ἐξ-

αίφνης λαβεῖν κακὸν τι.

Οἶ αι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ’ εὑρήσειν ὅπερ

πάλαι ποτ’ ἐζήτει,

εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ

γνώ ας ἐναντίας λέγειν

τοῖσιν δικαίοις, ὥστε νι-

κᾶν ἅπαντας, οἵσπερ ἂν

ξυγγένηται, κἂν λέγῃ

πα πόνηρ’. Ἴσως δ’ ἴσως

βουλήσεται

κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.

Στ. Ἰοὺ ἰού.

Ὦ γείτονες καὶ ξυγγενεῖς καὶ δη όται,

ἀ υνάθετέ   οι τυπτο ένῳ πάσῃ τέχνῃ.

Οἴ οι κακοδαί ων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου.

Ὦ   ιαρέ, τύπτεις τὸν πατέρα ;

Φε. Φή ’, ὦ πάτερ.

Στ. Ὁρᾶθ’ ὁ ολογοῦνθ’ ὅτι   ε τύπτει ;

Φε. Καὶ   άλα.

Στ. Ὦ   ιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε.

Φε. Αὖθίς   ε ταὐτὰ ταῦτα καὶ πλείω λέγε.

Ἆρ’ οἶσθ’ ὅτι χαίρω πόλλ’ ἀκούων καὶ κακά ;

Στ. Ὦ λακκόπρωκτε.

Φε. Πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.

Στ. Τὸν πατέρα τύπτεις ;

Φε. Κἀποφανῶ γε νὴ Δία
ὡς ἐν δίκῃ σ’ ἔτυπτον.
Στ. Ὦ   ιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ’ ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ ;
Φε. ’Έγωγ’ ἀποδείξω καί σε νικήσω λέγων.
Στ. Τουτὶ σὺ νικήσεις ;
Φε. Πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ’ ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.
Στ. Ποίοιν λόγοιν ;
Φε. Τὸν κρείττον’ ἢ τὸν ἥττονα.
Στ. Ἐδιδαξά ην   έντοι σε νὴ Δί’, ὦ   έλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
  έλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθ’ ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων.
Φε. Ἀλλ’ οἴο αι   έντοι σ’ ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ’ αὐτὸς ἀκροασά ενος οὐδὲν ἀντερεῖς.
Στ. Καὶ   ὴν ὅτι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλο αι.
Χο. Σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις,
ὡς οὗτος, εἰ   ή τῳ ’πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
Ἀλλ’ ἔσθ’ ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τἀν-
θρώπου’ στι τό λῆ α.
Ἀλλ’ ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ’ ἡ   άχη γενέσθαι
ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.
Στ. Καὶ   ὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξά εσθα λοιδορεῖσθαι
ἐγὼ φράσω. ’πειδὴ γὰρ είστιώ εθ’, ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον   ὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ’ ἐγὼ ’κέλευσα
ᾆσαι Σι ωνίδου   έλος, τὸν Κριόν, ὡς ἐπέχθη.
’Ο δ’ εὐθέως ἀρχαῖον εἶν’ ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν
ᾄδειν τε πίνονθ’, ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ’ ἀλοῦσαν.
Φε. Οὐ γὰρ τότ’ εὐθὺς χρῆν σ’ ἀράττεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύονθ’, ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα ;
Στ. Τοιαῦτα   έντοι καὶ τότ’ ἔλεγεν ἔνδον, οἷάπερ νῦν,
καὶ τὸν Σι ωνίδην ἔφασκ’ εἶναι κακὸν ποητήν.
Κἀγὼ   όλις   έν, ἀλλ’ ὅ ως, ἠνεσχό ην τὸ πρῶτον.
’Έπειτα δ’ ἐκέλευσ’ αὐτὸν ἀλλὰ   υρρίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί   οι. Κᾆθ’ οὗτος εὐθὺς εἶπεν·
“ Ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νο ίζω πρῶτον ἐν ποηταῖς,
ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στό φακα, κρη νοποιόν. ”
Κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ   ου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν ;
῾Ο ως δὲ τὸν θυ ὸν δακὼν ἔφην· “ Σὺ δ’ ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων, ἅττ’ ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα. ”
’Ο δ’ εὐθὺς ἧγ’ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν’, ὡς ἐκίνει
ἀδελφός, ὦ ’λεξίκακε, τὴν ὁ ο ητρίαν ἀδελφήν.
Κἀγὼ οὐκέτ’ ἐξηνεσχό ην, ἀλλ’ εὐθέως ἀράττω
πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖσι. Κᾆτ’ ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδό εσθ’· εἶθ’ οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κἄπειτ’ ἔφλα   ε κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβεν.

[illegible]

Φε. Οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς,

σοφώτατον ;

Στ. Σοφώτατον γ’ ἐκεῖνον, ὦ_τί σ’ εἴπω ;

Ἀλλ’ αὖθις αὖ τυπτήσο αι.

Φε. Νὴ τὸν Δί’, ἐν δίκῃ γ’ ἄν.

Στ. Καὶ πῶς δικαίως ; Ὅστις ὦ ’ναίσχυντέ σ’ ἐξέθρεψα

αἰσθανό ενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅτι νοοίης.

Εἰ   έν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·

  α   ᾶν δ’ ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·

κακκᾶν δ’ ἂν οὐκ ἔφθης φράσας, κἀγὼ λαβὼν θύραζε

ἐξέφερον ἂν καὶ προυσχό ην σε. Σὺ δέ   ε νῦν ἀπάγχων,

βοῶντα καὶ κεκραγόθ’ ὅτι

χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης

ἔξω ’ξενεγκεῖν, ὦ   ιαρέ,

θύραζέ   ’, ἀλλὰ πνιγό ενος

αὐτοῦ ’πόησα κακκᾶν.

Χο. Οἶ αί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας

πηδᾶν ὅτι λέξει.

Εἰ γὰρ τοιαῦτά γ’ οὗτος ἐξειργασ ένος

λαλῶν ἀναπείσει,

τὸ δέρ α τῶν γεραιτέρων λάβοι εν ἂν

ἀλλ’ οὐδ’ ἐρεβίνθου.

Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ   οχλευτά,

πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.

Φε. Ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγ ασιν καὶ δεξιοῖς ὁ ιλεῖν

καὶ τῶν καθεστώτων νό ων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι.

Ἐγὼ γὰρ ὅτε   ὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν   όνῃ προσεῖχον,

οὐδ’ ἂν τρί’ εἰπεῖν ῥή αθ’ οἷός τ’ ἦν πρὶν ἐξα αρτεῖν·

νυνὶ δ’, ἐπειδή   ’ οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτός,

γνώ αις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνει ι καὶ   ερί ναις,

οἶ αι διδάξειν ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.

Στ. Ἵππευε τοίνυν νὴ Δί’, ὡς ἔ οιγε κρεῖττόν ἐστιν

ἵππων τρέφειν τέθριππον ἢ τυπτό ενον ἐπιτριβῆναι.

Φε. Ἐκεῖσε δ’ ὅθεν ἀπέσχισάς   ε τοῦ λόγου   έτει ι,

καὶ πρῶτ’ ἐρήσο αί σε τουτί· παῖδά   ’ ὄντ’ ἔτυπτες ;

Στ. Ἔγωγέ σ’, εὐνοῶν τε καὶ κηδό ενος.

Φε. Εἰπὲ δή   οι,

οὐ κἀ ὲ σοὶ δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁ οίως

τύπτειν τ’, ἐπειδήπερ γε τοῦτ’ ἔστ’ εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν ;

Πῶς γὰρ τὸ   ὲν σὸν σῶ α χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,

τοὐ ὸν δὲ   ή ; Καὶ   ὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.

“ Κλάουσι παῖδες, πατέρα δ’ οὐ κλάειν δοκεῖς ; ”

Φήσεις νο ίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·

ἐγὼ δέ γ’ ἀντείποι ’ ἂν ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες.

Εἰκός τε   ᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ νέους τι κλάειν,

ὅσῳπερ ἐξα αρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.

Στ. Ἀλλ’ οὐδα οῦ νο ίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.

Φε. Οὔκουν ἀνὴρ ὁ τὸν νό ον θεὶς τοῦτον ἦν τὸ πρῶτον,

ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς ;

ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς ;
Ἧττόν τι δῆτ’ ἔξεστι κἀ οὶ καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν
θεῖναι νό ον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν ;
Ὅσας δὲ πληγὰς εἴχο εν πρὶν τὸν νό ον τεθῆναι,
ἀφίε εν, καὶ δίδο εν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί,
ὡς τοὺς πατέρας ἀ ύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡ ῶν ἐκεῖνοι, πλήν γ’ ὅτι ψηφίσ ατ’ οὐ γράφουσιν ;
Στ. Τί δῆτ’, ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα   ι εῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον κἀπὶ ξύλου καθεύδεις ;
Φε. Οὐ ταὐτόν, ὦ τᾶν, ἐστίν, οὐδ’ ἂν Σωκράτει δοκοίη.
Στ. Πρὸς ταῦτα   ὴ τύπτ’· εἰ δὲ   ή, σαυτόν ποτ’ αἰτιάσει.
Φε. Καὶ πῶς ;
Στ. Ἐπεὶ σὲ   ὲν δίκαιός εἰ ’ ἐγὼ κολάζειν,
σὺ δ’, ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν.
Φε. Ἢν δὲ   ὴ γένηται,
  άτην ἐ οὶ κεκλαύσεται, σὺ δ’ ἐγχανὼν τεθνήξεις.
Στ. Ἐ οὶ   έν, ὦνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια,
κἄ οιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ·
κλάειν γὰρ ἡ ᾶς εἰκός ἐστ’, ἢν   ὴ δίκαια δρῶ εν.
Φε. Σκέψαι δὲ χἀτέραν ἔτι γνώ ην.
Στ. Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦ αι.
Φε. Καὶ   ὴν ἴσως γ’ οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας.
Στ. Πῶς δή ; Δίδαξον γὰρ τί   ’ ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.
Φε. Τὴν   ητέρ’ ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω.
Στ. Τί φῄς, τί φῂς σύ ;
Τοῦθ’ ἕτερον αὖ   εῖζον κακόν.
Φε. Τί δ’ ἢν ἔχων τὸν ἥττω
λόγον σε νικήσω λέγων
τὴν   ητέρ’ ὡς τύπτειν χρεών ;
Στ. Τί δ’ ἄλλο γ’ ἤ, ταῦτ’ ἢν ποιῇς,
οὐδέν σε κωλύσει σεαυ-
τὸν ἐ βαλεῖν εἰς τὸ βάραθρον
  ετὰ Σωκράτους
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω ;
Ταυτὶ δι’ ὑ ᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ’ ἐγώ,
ὑ ῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀ ὰ πράγ ατα.
Χο. Αὐτὸς   ὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
στρέψας σεαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγ ατα.
Στ. Τί δῆτα ταῦτ’ οὔ   οι τότ’ ἠγορεύετε,
ἀλλ’ ἄνδρ’ ἄγροικον καὶ γέροντ’ ἐπήρατε ;
Χο. Ἡ εῖς ποιοῦ εν ταῦθ’ ἑκάστοθ’, ὅντιν’ ἂν
γνῶ εν πονηρῶν ὄντ’ ἐραστὴν πραγ άτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐ βάλω εν εἰς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
Στ. Ὤ οι, πονηρά γ’, ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ·
οὐ γάρ   ε χρῆν τὰ χρή αθ’ ἁδανεισά ην
ἀποστερεῖν. Νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν   ιαρὸν καὶ Σωκράτη

απολεις ετ ε ου λυων, οι σε κα εξηπατων.

Φε. Ἀλλ’ οὐκ ἂν ἀδικήσαι ι τοὺς διδασκάλους.

Στ. Ναὶ ναί, καταιδέσθητι πατρῷον Δία.

Φε. ’Ιδού γε Δία πατρῷον. Ὡς ἀρχαῖος εἶ.

Ζεὺς γάρ τις ἐστίν ;

Στ. Ἐστίν.

Φε. Οὐκ ἔστ’, οὔκ, ἐπεὶ

Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί’ ἐξεληλακώς.

Στ. Οὐκ ἐξελήλακ’, ἀλλ’ ἐγὼ τοῦτ’ ᾠό ην

διὰ τουτονὶ τὸν δῖνον. Ὤ οι δείλαιος,

ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησά ην.

Φε. Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφα.

Στ. Οἴ οι παρανοίας. Ὡς ἐ αινό ην ἄρα

ὅτ’ ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη.

Ἀλλ’ ὦ φίλ’ Ἑρ ῆ, ηδα ῶς θύ αινέ οι,

ηδέ ’ ἐπιτρίψῃς, ἀλλὰ συγγνώ ην ἔχε

ἐ οῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Καί οι γενοῦ ξύ βουλος, εἴτ’ αὐτοὺς γραφὴν

διωκάθω γραψά ενος, εἴθ’ ὅτι σοι δοκεῖ.

’Ορθῶς παραινεῖς οὐκ ἐῶν δικορραφεῖν

ἀλλ’ ὡς τάχιστ’ ἐ πι πράναι τὴν οἰκίαν

τῶν ἀδολεσχῶν. Δεῦρο δεῦρ’, ὦ Ξανθία,

κλί ακα λαβὼν ἔξελθε καὶ σ ινύην φέρων,

κἄπειτ’ ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον

τὸ τέγος κατάσκαπτ’, εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,

ἕως ἂν αὐτοῖς ἐ βάλῃς τὴν οἰκίαν.

Μοὶ δὲ δᾷδ’ ἐνεγκάτω τις ἡ ένην.

Κἀγώ τιν’ αὐτῶν τή ερον δοῦναι δίκην

ἐ οὶ ποήσω, κεἰ σφόδρ’ εἴσ’ ἀλαζόνες.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α. ’Ιοὺ ἰού.

Στ. Σὸν ἔργον, ὦ δᾷς, ἱέναι πολλὴν φλόγα.

Μα. Ἄνθρωπε, τί ποεῖς ;

Στ. Ὅ τι ποιῶ ; Τί δ’ ἄλλο γ’ ἢ

διαλεπτολογοῦ αι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας ;

ΜΑΘΗΤΗΣ· Τίς ἡ ῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν ;

Στ. Ἐκεῖνος οὗπερ θοἰ άτιον εἰλήφατε.

Μα. Ἀπολεῖς, ἀπολεῖς.

Στ. Τοῦτ’ αὐτὸ γὰρ καὶ βούλο αι,

ἢν ἡ σ ινύη οι ὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας

ἢ ’γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.

Σω. Οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὑπὶ τοῦ τέγους ;

Στ. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Σω. Οἴ οι τάλας δείλαιος, ἀποπνιγήσο αι.

Μα. Ἐγὼ δὲ κακοδαί ων γε κατακαυθήσο αι.

Στ. Τί γὰρ αθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε

καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἕδραν ;

Δίωκε, παῖε, βάλλε, πολλῶν οὕνεκα,

άλιστα δ’ εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.

Χο. Ἡγεῖσθ’ ἔξω· κεχόρευται γὰρ ετρίως τό γε τή ερον ἡ ῖν.